

Lời Nguyên Của Quỷ

Contents

Lời Nguyên Của Quỷ	1
1. Chương 1 : Quá Khứ Đau Lòng	1
2. Chương 2 : Con Đường Vắng	3
3. Chương 3 : Quỷ Tha Ma Bắt	8
4. Chương 4 : Trở Lại Và Trả Thù	12
5. Chương 5 : Gọi Hồn...	15
6. Chương 6 : Nhật Hạ Ngọc Dương???	18
7. Chương 7 : Khúc Nhạc Đạo	21
8. Chương 8 : Như Một Giấc Mơ Cơn Ác Mộng Ủa Về	23
9. Chương 9 : Gấu!!! Cơn Khát Máu Luôn Sôi Lên Trong Cơ Thể Một Con Người.	25
10. Chương 10 : Hại Nào	27
11. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên	29
12. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên (2)	30
13. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên (3)	31

Lời Nguyên Của Quỷ

Giới thiệu

Nhật Hạ Ngọc Dương(Nó): là con gái của một gia đình họ Hạ ám ảnh bởi một lời nguyên do Quỷ đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-cua-quy>

1. Chương 1 : Quá Khứ Đau Lòng

Nấp sau cánh cửa gỗ của căn phòng sách, cô bé chỉ mới 6 tuổi đã biết được cái sự thật đó. Khụy đầu gối xuống sàn suy sụp cả tinh thần lẫn vật chất...

Gia đình Ngọc Dương là một gia đình từng rất giàu có. Từng là một nơi sầm uất với các mặt hàng tươi sống như rau, cá, hải sản,... và rất phát đạt.

Và đứa con gái đời thứ 7 của dòng họ ra đời. Cất tiếng khóc chào đời mà đứa bé đó không nhận được một niềm hy vọng hay nụ cười mãn nguyện của người mẹ. Thay vào đó là những khuôn mặt buồn, những đôi mắt đầy nỗi lo sợ. Đứa bé đó không được chăm sóc đầy đủ, thiếu tình thương cả ba lần mẹ mặc dù họ vẫn sống trên đời. Đứa bé đó đã tự tập bò mà không nhận được bất kỳ một lời khen nào, sinh ra trên đời cứ như là một gánh nặng đối với gia đình. Và cũng từ khi cô bé ấy chào đời, nền kinh tế sụt giảm hẳn. Mọi người không mua đồ ở đó nữa. Một sự thật đáng đau lòng. Bà nội của đứa bé lắc đầu khi đứa bé gái này chào đời mặc dù rất buồn nhưng bà vẫn đối tốt với đứa bé, bông bế nó

2 tuổi, cô bé ấy đã lớn lên được phần nào nhưng không được mẹ chăm sóc, tình thương của bà vai người ba cũng không có, chỉ có người bà nội gần gũi. Cô bé luôn bị mọi người xa lánh và cô lập giữa đám đông. 2 tuổi rồi đấy mà đến bát cháo cũng không có. Cô bé không được đối đãi đàng hoàng. Một ngày chỉ được 1 nắm cơm với một chút thịt thừa trong bữa ăn thịnh soạn của gia đình. Chỉ vậy thôi. Cũng chính năm đó. Người em gái của cô bé ra đời. Đó là một đứa bé rất bầu bĩnh, dễ thương. Mọi người trong nhà mở tiệc chúc mừng linh đình mừng lễ đứa bé thứ hai chào đời. Chẳng bù cho sinh nhật chào đời của Ngọc Dương. Mọi người trong bữa tiệc liên hoan cười nói chúc tụng, ăn mừng linh đình đến 2, 3 ngày liền. Còn Ngọc Dương thì bị nhốt trong một cái xó xỉnh tối tăm trong phòng chứa gạo dưới tầng hầm. Bà nội không cần được người nhốt cô bé vào hầm. Chỉ biết đau lòng nhìn theo bởi sức bà yếu không làm gì được.

Tại sao??? Tại sao lại có sự đối xử phân biệt như thế giữa nó (Ngọc Dương) và đứa em gái của nó- Nhật Bảo Linh.???

6 tuổi, sự thật bại lộ. Người bà thân thương đã qua đời. Vậy là hết người gần gũi với nó. Người ba của nó ở dưới phòng đọc sách thờ dài. Những nếp nhăn trên trán rõ hơn. Ông đeo một cặp kính trông rất nghiêm nghị, khuôn mặt thoáng mệt mỏi rồi ông nhẹ nhàng nói với người hầu cận của mình:

- Liệu như vậy có quá đáng với một đứa bé như nó không???
- Thưa ngài. Có lẽ là không. Nó vẫn sống tốt như bao đứa trẻ khác dù cho bị đối xử lạnh nhạt như thế.
- Nhưng dù sao thì nó vẫn là con ta, là máu mủ của dòng họ Nhật này. Là con út ruột vợ ta đã sinh ra. Mỗi đứa trẻ sinh ra đều được chăm sóc yêu thương vậy mà con bé lại bị cô lập như thế cũng hơi quá đáng.
- Không phải là cũng hơi. Con bé bị Quý gán cho lời nguyền độc ác nhất trong những lời nguyền. Số mệnh đã định cho con bé Ngọc Dương phải là người cai quản các loài Quý. Nếu mình đối tốt với nó thì sau này sự nguy hiểm đến mạng sống của chúng ta là không tránh khỏi. Bởi vậy, nên tránh xa con bé ra thì hơn.

Tạch...

Cánh cửa chưa được khóa kỹ càng bật mở, cô bé Ngọc Dương khụy xuống đất đau đớn. Tách trà cầm trên tay cô rơi xuống đất một tiếng “choang”, tờ giấy đặt 10 điểm theo nước mà ướt nhòe đi. Cô bé ngồi bịch xuống đất. Nhưng... không có nước mắt chảy ra. Ở chân tay bị miếng sứ đâm vào nhưng... không chảy máu. Đó là cái đặc biệt mà chỉ có loài Quý Vương mới có.

- Tại sao vậy??? Ba ơi. Tại sao. Con không bị chảy máu???. Tại sao con không có nước mắt???- Giọng nó run run hỏi.

Người ba nhìn nó giật mình hoảng hốt bế nó lên đưa nó vào trong phòng và kể cho nó nghe mọi việc.

Thì ra nó bị gán với lời nguyền của Quý. Quý đã in hình xăm hình mặt trăng lên tay trái của nó. Theo như sách ghi lại thì đó là một lời nguyền được định từ kiếp trước. Sau 50 năm Quý sẽ bị chết đi khoảng 50 con, nên linh hồn quý thứ 50 sẽ tìm đến trần gian để tìm những đứa trẻ thích hợp để làm quý, kế thừa loài quý, và cai quản loài quý thế chỗ ỉn. Và chức cai quản loài quý đã đến với cô bé này từ khi chào đời. Họ Nhật thường là mục tiêu nhắm tới của Quý. Mục đích của chuyện này là để duy trì số lượng loài quý bởi quý không thể sinh con nên mới tìm tới trần gian tìm người thay thế ỉn và 49 người khác. Nó không ngoại lệ trong danh sách được chọn của Quý Vương. Theo sách đời thứ 2 của họ Nhật viết thì Quý Vương là mạnh nhất trong các loài quý có thể chỉ huy điều khiển loài quý như những con rô-bốt. Quý thì không bao giờ có thể chảy máu, không bao giờ có nước mắt đồng thời còn là quý có tài năng phi thường. Quý có thể dự đoán

được tương lại nhất là quỷ Vương. Quỷ Vương cũng là người độc ác nhất. Có thể hút máu người, giết chết con người, cũng có thể sẽ hại chết loài người. Để thỏa thuận với quỷ, những vong linh dưới âm phủ đứng hơn là Diêm Vương sẽ phải kí giấy thỏa thuận với quỷ để tránh quỷ làm hại con người. Nó chính là Quỷ Vương. Đến tuổi 18 nó sẽ phải từ bỏ đời con người và biến thành quỷ, có thể giết hại khoảng 10 hoặc 15 mạng người gần như thân thiết nhất với nó trước khi biến đổi để họ có thể cùng người được chọn là quỷ có bạn bè. Cuộc đời quả thực đáng buồn.

Mặt nó nhăn nhó hiểu ra vấn đề. Như vậy có nghĩa là nó sẽ không thể khóc như bao đứa trẻ khác, không thể chảy máu để những nhoe cha mẹ như bao đứa bé khác. Vì là Quỷ nên nó sẽ bị xa lánh.

Trong nhà có cố gắng giúp mọi người làm việc gì thì tất cả đều vô nghĩa. Họ cạ tình cạ nghĩa đến mức coi nó như không khí, bỏ mặc nó trong những ngày mùa đông. dù là thế nhưng dòng máu quỷ không cho nó rét, không cho nó bị cảm hay ốm. Đặc biệt nhất trên con người nó là sinh ra nó đã có một mái tóc hun đỏ.

Bởi lẽ tóc đỏ và vết xăm hình mặt trăng đỏ đã hại nó bị cô lập như thế này nên nó cũng cực kì ghét ai có tóc đỏ và vết xăm hình mặt trăng giống như nó và nó sẵn sàng lãnh hình phạt đánh người của người đưa ra hình phạt.

7 tuổi ba mẹ nó đã cho nó ra riêng ở trong một cái ngôi nhà không hẳn là tồi tàn để nó tự sinh sống. Tiền ăn học hàng tháng ba mẹ nó sẽ gửi đến nhà trường mà nó học.

Đến lớp hay ở nhà cũng như là đến ngục tù vậy đó. ở nhà thì bị mọi người xa lánh không quan tâm, chối bỏ, lạnh lùng. Đến lớp thì bị bọn nó trêu là một đứa không biết thế nào quy định, thích làm dân ăn chơi, học theo thói xấu, nhuộm tóc đỏ, lại còn bị tụi nó lấy kéo cắt tóc nó về bảo làm thí nghiệm. Nhưng nó không có nước mắt để mà khóc như bao đứa trẻ chỉ biết cắn răng mà chịu. Nhưng gió không thể không thổi trong một thời gian dài vì vậy nó cũng không thể chịu được những lời chỉ trích nó đã vùng lên đánh trả. Nhưng sự thật về thân phận nó bị gán lời nguyền của Quỷ không thể chối bỏ. Nếu một sai sót với giáo viên hay bạn bè nó sẽ bị đuổi học ngay tức khắc không cần lời giải thích của ai hết kể cả thầy hiệu trưởng. Vậy đó. quá khứ của nó đó. 17 năm ròng rã, nó sống dưới căn nhà đó, còn phải làm thêm tự kiếm tiền mà trang trải bữa ăn. Không còn cách nào khác cả.

Trái ngược hoàn toàn với ngọc Dương, Bảo Linh được cưng chiều như một công chúa. Người ta khen ngợi, tán thưởng. Đáng tiếc thay cô bé lại bị bệnh tim không biết sống chết ra sao. mỗi ngày trôi đi là một niềm vui với cô. Cô chỉ biết là cô có một người chị tên Ngọc Dương có mái tóc hun đỏ cố định một chiều dài dù có nhuộm thành đen đi nữa thì chỉ được 6 phút sau là nó sẽ trở lại như cũ.

Lời nguyền ác độc đó của Quỷ đã đưa nó đến chân tường, ép nó phải lạnh lùng, phải lạnh nhạt với mọi người mặc dù nó rất muốn gần gũi với mọi người. Nó trở nên cô lập luôn bị người khác tránh xa không lí do.

Còn quá khứ của hắn là một bi kịch dài.

Mới ra đời hắn đã mồ côi mẹ. Ba hắn làm lưng vất vả nuôi hắn. Do lao lực rồi ba hắn lại đi tìm mẹ hắn khi hắn mới 12 tuổi. Hạn cuộc đời vì đã cho hắn thiếu tình thương của cha mẹ từ lúc 12 tuổi mà hắn làm nghề ăn trộm. Hắn từng là một fan hâm mộ nhân vật Kid trong Thám tử lừng danh Conan nên đã theo lối của Kid làm nghề ảo thuật gia đồng thời còn là một tên trộm nổi tiếng với những màn ảo thuật là cho cảnh sát không kịp trở tay.

2. Chương 2 : Con Đường Vắng

-Chúng ta lại gặp nhau lần nữa. Vui chứ???

Năm nay học lớp 10 ở trường phổ thông S.A. 2 năm nữa thôi là nó sẽ rời trần gian để trở về thế giới thực của nó- thế giới của quỷ. Nó buồn lắm bởi sẽ phải xa loài người một thời gian dài không biết là có thể gặp lại người em gái Bảo Linh của mình không nhưng nó cũng vui vì ở thế giới Quỷ nó sẽ được tôn trọng và không ai khinh miệt chối bỏ, lạnh nhạt với nó. Cuộc đời và vận mệnh thật trớ trêu.

Cũng như mọi ngày nó đến trường và trở về nhà trong khuôn mặt ủ rũ, buồn bã, đầy mệt mỏi. Nó trở về trong trang phục một chiếc áo đen ngắn tay, một chiếc quần jean cá tính màu đen. Màu đen ấy được nhuộm bởi chính mực đen của học sinh trong trường dành cho nó. Nó có một trang phục đặc biệt nhất trường môn na là vậy. Mái tóc hun đỏ của nó bay phất phơ trên con đường lộng gió nhưng heo hút và se lạnh cũng như người đối diện với nó- lạnh nhạt, khinh miệt, ghét bỏ. Nó khoác trên chiếc cặp bên vai trái, còn chiếc cặp ở bên phải hông. Ánh mắt nó đen láy chứa đầy nỗi niềm và buồn bã. Mọi người đi bộ cùng đường với nó cứ thế tai nạn xảy ra xung quanh nó. Nó nghe những lời chê mái tóc đỏ tự nhiên đó nhiều rồi nên cũng mặc. Nó cứ thế đi, đi và đi. Ánh đèn đường ban đêm tôn lên vẻ đẹp của nó. Một làn da trắng mịn không tì vết. Một dáng người thon nhưng mang đầy sự cô đơn. Bộ đồng phục đen thui đó làm bật lên sợi dây chuyền bạc trên cổ nó. Đó là một kỉ vật vô cùng quý giá mà bà nó đã để lại cho nó trước khi ra đi. Nó trân trọng nó lắm.

Bất chợt, một cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi hương hoa hồng thơm phức. Một cái bóng trắng mới lướt qua trên khu phố này. Không. Đó không phải là ma mà là một con người bằng xương bằng thịt mà nó cảm nhận được bằng da thịt nó. Người đó còn cười với nó. Một nụ cười đầy ẩn ý và ma rãnh. Ánh mắt hắn thích thú nhìn nó. Bất giác nó phát hiện sợi dây chuyền của nó biến mất từ lúc nào. Nó nghĩ ngay đến cái bóng trắng đó và đuổi theo. Nó thừa hưởng được dòng máu của quỷ nên có những khả năng phi thường. Nó chạy với tốc độ nhanh như gió đuổi theo cái bóng làm mọi người choáng. Tốc độ cũng bay cái vù rồi trở về như ban đầu.

Vút...

10s nó đã chạy được 1km và đuổi được hắn nắm lấy đuôi áo choàng hắn đang mặc giật một cái thật mạnh làm hắn ngã ngửa xuống đất. Lúc này sự buồn bã ẩn trên đôi mắt nó đi đâu hết thay vào đó là sự tức giận vô cùng của một Quỷ Vương. Nó giật lấy sợi dây chuyền trên tay hắn rồi quay đi xuôi theo ánh mắt hắn cứ thế bước không cần biết hắn đang nghĩ gì.

Hắn cười đau khổ vì nó là người đầu tiên đuổi được tốc độ của hắn và cũng người duy nhất cướp lại được món đồ mà hắn đã cướp. Cuối cùng thì tên trộm lừng danh cũng có người hạ gục được chính là nó đây Nhật Hạ Ngọc Dương.

Hắn cũng tức lắm nên đứng bật dậy đi theo nó. Cảm nhận được có người đang đi theo mình nó vội bước nhanh rồi chạy một mạch. Hắn cũng dùng tốc độ của mình và đuổi theo. Bất chợt nó dừng lại làm hắn suýt nữa đâm vào tường nhưng “tránh vó đưa lại gặp vó dừa”, hắn đâm vào cột điện và đang hiện trạng đang ôm cột điện cứ như sợ chó đuổi bắt đặc biệt phải leo lên đó. Nó cười, cười gượng gạo.

- Tại sao cậu đuổi theo tôi???.- Nó hỏi lạnh nhạt.

- Ờ thì sợi dây chuyền đó. Trả lại đây. - Hắn một tay ôm cột một tay giơ về phía nó.

- Tại sao??? Nhưng mà tôi cho tôi hỏi cậu biết Đôn Ki-hô-tê chứ???

Hắn đơ vài giây rồi trả lời:

- Biết. Nhưng ông ta liên quan gì tới sợi dây chuyền và liên quan tới tôi.

- Cậu giống hết tính cách của ông ta. Nực cười. Trẻ con. Khéo tưởng tượng và có khiếu hài hước.

Hắn gật đầu đồng ý rồi nhìn nó quát:

- Cái gì??? Tôi mà giống ông ta chắc thế giới này loạn rồi.

- Hơ. Chẳng phải cậu quá mê Kid trong Conan nên đã nghĩ mình là Kid và học thói trộm đồ hay sao??? Bộ đồ trắng kia. Cánh điều trắng kia. Cả cái mũ nữa. Không phải là muốn trở thành nhân vật Kid đấy chứ.

Hắn đuổi lí rồi thả tay tụt xuống dưới đất đứng nó chuyên với nó với một vẻ kiêu hãnh.

- Chà. Cô là thám tử hả??? Công nhận suy luận giỏi thật. Good. Good. Good. Nhưng mà đáng tiếc là bây giờ tôi phải đi. À quên tên cô là.... Ờ Nhật Hạ Ngọc Dương. Tên hay đấy.- Hắn nhìn phù hiệu của nó rồi gật đầu đắc ý.

Hắn nhắc cánh và bay vụt đi. Vừa đi hắn vừa nghĩ: Đúng là số nhỏ. Gặp phải cao thủ. Nhưng mà Nhật Hạ Ngọc Dương sao nghe giống tên Việt Nam thế nhỉ. Cơ mà tóc cô ta màu đỏ mà. Phải là người nước

ngoài chứ. Sao phải nghĩ nhiều như thế hả Lãnh Hàn Phong. Thất bại là mẹ thành công mà. Công nhận cô ta thú vị thật biết cả Kid cơ đấy chứng tỏ cô ta rất giỏi tiếng Việt Nam và cũng mê truyện trinh thám như mình. Gặp lại cô ta lần nữa thì chắc mình bỏ lộ tẩy quá. Phải cẩn thận mới được. Cô ta chạy nhanh như chớp vậy. Mình gắn động cơ không tiếng ồn với tốc độ 180km/h thế mà cô ta cũng đuổi kịp đúng là không phải tốc độ của người mà.

Hắn đi trên đường cứ vậy khen nó, chê nó. Còn nó đang đi trên đường cứ bay hất xì hoai mà không biết tại sao. Bởi Quý không thể ốm. Đó là một quy luật không ai thay đổi được.

- Thôi chết muộn giờ đi làm rồi phải tới đó ngay. Nó dùng tốc độ nhanh hơn tàu hỏa, máy bay của mình phi đến quán cà phê nổi tiếng-Cream.

Một bóng người quen thuộc mà nó từng gặp trước đây đang ngồi trong quán đó. Nó mặc bộ đồ nhân viên cực kì dễ thương ra đó để hỏi quý khách muốn uống gì. Nhưng người đó lẩn tránh quay mặt đi chỗ khác.

Điều đó càng làm nó tò mò hơn.

Mạnh dạn bước đến nơi người đó ngồi. Người đó mang dáng dấp của một người trung tuổi. Mái tóc đã điểm những sợi bạc. Khuôn mặt quay về phía cửa kính nhưng bị cuốn menu che mất gần hết khuôn mặt.

- Ông gọi món gì???- Nó hỏi.

Ông ta không trả lời. What??? Sao thế nhỉ??? Không lẽ...

Nó lay người ông ta nhưng không thấy động tĩnh gì. Ông ta ngất ư??? Hay là đã bị nhồi máu cơ tim bất thường mà ngất rồi.

Nó vội khoát một tay ông lên vai rồi đưa ông tới bệnh viện.

Đến nửa đường, ông ta tỉnh. Khuôn mặt lúc này không giống người vừa bị ngất. Còn nó thì được một phen hốt hoảng.

- Cô là Nhật Hạ Ngọc Dương.

Nó ngơ ngác rồi cũng gật đầu nhẹ.

- Nhưng ông là ai???

- Cô không cần biết. 2 năm nữa cô sẽ phải rơi khỏi trần gian trở về tron quý. Quý Vương đã chọn cô làm người thế vị. Vì vậy, tôi khuyên cô nên chuẩn bị tinh thần sớm trước khi trở thành hình dạng thật của Quý. Nó sẽ thật khủng khiếp nếu như cô biết cách kiềm chế.

- Ý ông là sao??? Tại sao ông biết tôi???

- Điều đó không quan trọng. Cô không được nhìn nhận tất cả mọi người như 15 năm qua nữa. Điều đó rất nguy hiểm. Cô phải cười thật nhiều và cũng phải tức giận thật nhiều để sau này trở thành một Quý Vương tốt. Cô hiểu chứ. 12h đêm rồi đến lúc tôi phải đi. Cô nên cẩn thận hơn với tai mắt của Diêm Vương. Ông ta đã phái người tới trần gian để giết cô để loài Quý sẽ biến mất mãi mãi trên thế giới loài người. Mặc dù vong linh ở dưới lòng đất, quý ở trên trần nhưng luôn có sợi dây liên kết giữa hai thế giới. Nếu như cô bị sát hại thì coi như thế giới quý cai quản những vong linh bị cô đốn, nghèo đói sẽ hỗn loạn và Diêm Vương sẽ lên ngôi vua cai quản tất cả vong linh. Điều đó là nguy hại đến an nguy của loài người bởi người cai quản vong linh dưới lòng đất không thể làm chủ những vong linh trên trần được. Cô hiểu chứ???. Bởi vậy cô nên cẩn thận. Sức mạnh cản phá và phá hoại của cô rất lớn nên biết kiềm chế một chút. Tôi đi đây.

Rồi người đàn ông có dáng dấp quen quen như nó nghĩ biến mất như một hồn ma. Một hiện tượng kì lạ. Nó nghĩ sao cái cảnh này giống phim ma mà nó từng xem thế.

Mãi suy nghĩ mà nó quên mất ca làm của mình bắt đầu từ 19h đến tận 1h sáng. Nó vội trở về quán cà phê và bị người quản lí ca một bài ca vì tội chồn giờ làm.

Cô bé Bảo Linh dễ thương được mọi người yêu quý đang cùng một đám bạn vào quán cà phê Cream mà nó đang làm. Không biết trùng hợp hay ngẫu nhiên hay cố tình.

White cười nó vui vẻ, thỉnh thoảng còn lấy tay che miệng cười để khoe bộ móng màu hồng nhạt cùng những hình con bướm mới làm. Mái tóc dài phần trên được buộc gọn, xõa nửa dưới trông rất cá tính với tóc mái hớt qua trái. Bộ lông mày lá liễu cứ dần ra theo nụ cười. Làn da trắng nõn nổi bật với một chiếc váy trắng và dải lụa hồng ôm sát eo tôn nên chiều cao 1m67 của cô cùng đôi giày cao gót năm phân. Một chiếc túi xách hàng hiệu khoác bên trái. Có vẻ rất giống con nhà giàu có. Mấy người đi xung quanh White cũng thể ăn mặc rất thời trang đang bước vào quán.

Nó cũng ngạc nhiên lắm khi người em gái của mình đến thăm cái quán mà nó làm việc. Cũng lâu rồi nó không được gặp em gái mà. Nhưng nó không thể hiện niềm vui trên nét mặt chỉ là vui thầm trong lòng, còn như không quen biết.

White ngồi ở chiếc bàn chính giữa quán vẫy tay gọi phục vụ. Nó điềm đạm tới gương cười hỏi:

- Các quý cô muốn gọi gì???

- Ăn gì đây ta. Cho tôi một cốc cà phê sữa, 3 cốc trà đá. 7 cốc kem mario và 1 đĩa khoai tây chiên cùng ba cốc coca.- White nó rất nhanh nhưng đủ để nó hiểu và thuộc lòng.

Nó thông báo với người làm rồi nhẹ nhàng bưng ra. White đưa mũi chân mình ra cốt để muốn làm nó ngã. Nhưng không nó phát hiện ra từ từ bước qua chân White và đặt xuống nhẹ nhàng cùng nụ cười cợt mỉa.

Họ ngồi tán gẫu khoảng 2 tiếng rồi mới thanh toán tiền. White gờ thẻ ra và nhờ nó thanh toán.

- Xin lỗi quý khách thẻ này đã hết hạn 2 ngày trước rồi. Quý khách có thể trả bằng tiền mặt.

Mặc dù biết thẻ đã hết hạn nhưng White vẫn gờ ra cốt để làm khó nó, bỗng nhiên White nhăn mặt:

- Sao cô định nói tôi không có tiền trả mà phải dùng thẻ hết hạn để tráo sao??? Thật nực cười. Thế nào cô để đầu rồi hả. Sao không biết nhìn hạn trên đó đi hết ngày hôm nay mới là hết hạn.

Biết trò nghịch ngợm của đứa em, nó cũng theo vai mà diễn:

- Xin lỗi quý khách nhưng bây giờ đã qua 12 giờ và bây giờ chính xác là 12 giờ 30 rồi. Mong quý khách trả tiền cho.

White không chối cãi được nữa rút một cái nhẫn bạc ở trên tay ra đặt xuống bàn thanh toán trước mặt nó:

- Được. tôi thanh toán bằng vật chất. Một chiếc nhẫn vàng mạ bạc được chứ???

- Xin lỗi. Nhưng chúng tôi không thanh toán bằng vật mà...

Chưa để nó nói hết cậu Bảo Linh đã quát;

- Cô định làm khó tôi à. Nực cười.

Bảo Linh gọi chủ quán ra rồi chỉ trích này nọ nó làm chủ quán phải xin lỗi lia lịa.

Rồi nó với White ra ngoài một nơi khuất để trò chuyện:

- Em diễn tốt nhỉ???

- Chị cứ quá khen. Nhớ chị quá cơ. Nhưng ba mẹ không cho em gặp chị. Là chị em đấy mà một năm chỉ gặp được có một lần à. Em buồn quá. Chị sao rồi???

- Ổn. Nơi đó vẫn tốt lắm vậy. Bệnh tình của em thì sao???

- Chẳng tiến triển gì. Sống chết lúc nào không hay. Một ngày trôi qua mà thấy nó thật ý nghĩa với mình. Công nhận chị giỏi thật. 6 tuổi đã bị ra riêng nói cách khác là bị ba mẹ đuổi ra khỏi nhà mà vẫn sống tốt. Em nói thật với chị là em mà xa ba mẹ là em chết thật đó. Đúng là bệnh tim hại em đau đớn gần chết. Mà chị ơi, đây là tiền tiêu vặt của trong tháng này. Em mới lĩnh. chỉ giữ lấy mà xài. Em cũng không kẹt tiền đâu. Vừa học vừa đi làm chắc chị vất vả lắm. Lại còn bị nguoi khác bắt nạt nữa nhưng em không thể giúp chị bởi nếu không em sẽ bị như chị là em chết liền ý chứ. tim em yếu quá mà. Nhưng mà chị không có tên trong họ khẩu gia đình???. Thế là sao hả chị???. Trên mặt luật pháp thì chị vẫn là người họ Nhật mà.

- Thôi. Stop. 5 phút rồi. Em về đi. Không lại bị nghi ngờ. Tiền này chị sẽ nhận. Khi nào mà rảnh đến thăm chị nữa.

- Dạ.- Bảo Linh cười rồi bái bai chị ra đến ngoài phố, White lại trở về khuôn mặt nhăn nhó vì vừa bị nói xỏ. Còn nó thì đứng cười.

Bất chợt một lần nữa, cái bóng trắng xuất hiện. Nó đi ngang qua White. Chiếc túi sách bị cướp mất một cách nhẹ nhàng. Bảo Linh biết đó nhưng vẫn đứng im. Nó như hiểu ý vội phóng vù theo với tốc độ kinh hoàng của mình làm người đi trên đường choáng không biết cái gì vừa phi qua mình nhanh khủng khiếp không biết có phải là tên lửa không. White bị bệnh tim mà nên không thể đuổi theo hắn được đành vẫy taxi mà đuổi theo với người chị đặc biệt kia cùng cái tên mang biệt danh Sun đó.

- Tên trộm nào mà cả gan thế mà dám chôm đồ của bản tiểu thư đây. Đừng tưởng là đã thoát. Tiểu thư đây còn có một người chị thuộc dòng máu Quý tộc tốc độ còn khủng hơn cả con người. Nên người nên cẩn thận. dù có là siêu trộm đi nữa cũng không thoát khỏi tầm mắt của chị ta.- White cười rồi điềm tĩnh chờ cho taxi đuổi theo được chị mình.

Do động cơ bay hết xăng nên nó đã đáp đất làm hắn đang được bay trên không trung của buổi đêm phải hạ cánh đáp đất bằng cách ngã cái rầm xuống đường trên một con đường vắng. Khung cảnh này hiếm khi có được trong hoàn cảnh này.

Không biết hôm nay là ngày gì mà hắn xui dữ thế. Lâu rồi hắn không bị ngã cái rầm đau điếng như thế này. Hai lần trong một ngày là quá đủ để hắn trị thương.

Hắn ngược mặt lên. Nó đã xuất hiện từ lúc nào. Hắn đang xoa xoa vết thương trên mặt. Tình cảnh hắn lúc này thật thảm hại. Áo trắng rách tan tành. Chiếc mũ bị rút ra khỏi đầu để lộ toàn diện khuôn mặt của hắn. Một sống mũi cao. Ánh mắt đen láy mang đầy sự kiêu hãnh và sự tinh nghịch. Mái tóc đen hết như kiểu mà Kid để. Khuôn mặt đẹp vô cùng thanh tú và rất bảnh.

- Lại là cô!!!

- Chúng ta lại gặp lại nhau. Vui chứ??? Gặp lại nhau lần thứ hai trong một ngày đúng là kì lạ thật đấy. Nhưng mà chào nhau kiểu này hơi bất tiện nhỉ. Không cần phải nằm xuống đất mà chào đâu. - Nó khoanh tay nhìn hắn.

- Gặp cô đúng là đen đủi. Đúng là khắc tinh. Đã không lấy được đồ của cô đã đành lại còn bị ngã bầm dập thế này không đáng.- hắn từ từ khụy gối ôm cái vết thương ở đầu gối đang chảy máu.

Nó không nói gì thêm giật lấy cái túi trên tay hắn làm hắn bất ngờ.

- Đây đâu phải đồ của cô đâu. tại sao cô lại lấy nó. Không lẽ cô cũng là tên trộm sao. Trộm theo cách lấy của mà người khác cướp được. Hôm nay "kẻ cướp tôi đây đã gặp phải bà già cô đây đúng là kém may mắn.

- Sorry. Tôi không phải bà già. Tôi mới 16 tuổi thôi. Nhìn anh cũng đâu giống kẻ cướp cho lắm mà sao cứ thích lấy những món đồ đắt tiền thế. mà sao nhìn mặt anh quen quen nhỉ.- Nó đứng ngấm ngấm một lúc rồi- À. Anh là Sun, kẻ cướp chuyên nghiệp đang đưa trên báo chí đây mà. Ngưỡng mộ tài trộm của anh thật nhưng mà tài của anh còn kém quá. Áo thật kiểu gimà phải gắn động cơ bay mà bay thế. Tức cười ĐÚNG là mộng tưởng giống Đôn Ki-hô-tê mà. Chỉ khác là ông mê truyện kiếm hiệp còn anh mê Kid.

- Mà nè. Đưa cái túi đó đây.- Hắn tới gần nó định giật lại.

Thế nhưng...

- Cái túi đó là của tôi.- Bảo Linh xuất hiện sau góc khuất- Sun à. Anh trộm đồ không đúng người rồi. Chị tôi- Ngọc Dương là một cao thủ chạy nhanh và thuộc dạng bắt cướp chuyên nghiệp làm sao cậu có thể theo kịp tài của chị ấy chứ. Còn tôi là em chị ấy. Cậu nên cầu trời khấn Phật đi là vừa. Cậu hãy cầu rằng chị tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa cậu hiểu chứ.

- Lố bịch thật mà.

- Tôi có thể báo cảnh sát vì tội cướp đồ của người khác.

- Cô lại đây coi. Khuôn mặt này là Nhật Bảo Linh đây mà.

- Đến giờ thì cậu có thể an lòng vào đồn cảnh sát với tội dụ dỗ trẻ em đây.
- Cái gì??? Tôi dụ dỗ trẻ em bao giờ???.
- Tôi còn dưới 18 tuổi vẫn được coi là trẻ em và anh vừa nói hai chữ lại đây không phải là dụ dỗ thì là cái gì.
- Hơ thật lực cười. Tôi cũng có thể tố cáo 2 cô về tội bắt cóc trẻ em đó.
- Vậy sao??? Lúc nào???
- thì hai cô chặn hai đầu tôi biết chạy lối nào.
- Bây giờ thì anh sẽ bị tố cáo vì tội chạy trốn cảnh sát đó.

...

hai người Sun và Bảo Linh cứ thế đối đáp nhau bằng luật pháp, lấy cớ bắt ra mà đe dọa nhau. Còn nó thì đứng đó mà nghe hai người nói.

Nó cầm một cục gạch gần đó bước tới gần hấn.

Và...

Cốp...

Hấn ngất bất tỉnh nhân sự.

- Tại sao chị làm thế nhờ hấn chết thì sao.- Bảo Linh hoảng hốt.
 - Để kết thúc cuộc đối đáp của hai người. DỪNG luật ra mà dọa nhau à. Giờ thì em cầm túi về nhà đi kéo ba mẹ lo đó.
 - Thế còn hấn...- Bảo Linh chỉ.
- Nó đẩy Bảo Linh đi nói:
- Hấn cứ để chị lo. Nó sẽ không biết quan hệ giữa hai chúng ta đâu.
- Nói rồi là làm. Nó xử hấn êm đẹp ngay sau khi Bảo Linh đi.

3. Chương 3 : Quỷ Tha Ma Bắt

- Lại là cậu. Quỷ tha ma bắt mà. Cô là ma hay sao thế??? Xuất hiện như gió đi như bay.

Sau khi xử đẹp hấn, nó trở về nhà trong bộ đồ phục vụ đó. Nó cũng chẳng về quán nữa. Bởi giờ nó đã quá mệt mỏi rồi. Bây giờ đã hơn 1h đêm rồi. Bài tập bài thành còn chưa giải quyết. Xem ra đêm nay nó phải thức thâu đêm rồi. Khổ thân.

Còn ở quán cà phê, người quản lý đang la hét om sòm “giận cá chém thớt” mấy người nhân viên khác. hazzz. Giận nó không được nên giận nhân viên khác, có trách thì cũng trách họ sao lại đi để nó tiếp tiểu thư Bảo Linh.

Hấn thì sao đây???

Lơ mơ lơ mơ tỉnh dậy, hấn thấy hoa mắt. mọi vật như quay cuồng trước mắt hấn. một lúc lâu hấn mới định thần lại được. Và tình trạng của hấn bây giờ là há hốc mồm.

What???

Cái gì thế này. Hấn vừa mới đánh một giấc ngon trên chiếc nệm êm ái, vừa mịn lại vừa ấm áp.

Y cha. Có lẽ hấn phải vui sướng lắm khi nó quăng hấn lên một nơi “thơm tho” thế này.

Chỉ há hốc miệng cái là hấn bịt miệng lại ngay bởi mùi này thơm nồng nặc quá mà khiến hấn cảm thấy nồng và thật mắc ói. Cứ như nước hoa vậy. Đại loại thế.

- Không biết hôm nay là ngày gì mà lại gặp phải con nhỏ chạy nhanh như gió đó. Bực mình à. Đã không chôm được cái gì trong hôm nay đã đành. Được hai món đồ giá trị thì bị nó cướp mất một cái trắng trơn giữa thanh thiên bạch nhật. Gặp nó cũng xui rủi thật. Gặp nó hai lần y như rằng là đen. Gặp con nhỏ đó mà mình phải gặp những cảnh xấu hổ thế này. Nhưng không nên nghĩ ngợi nhiều. Trước hết phải tìm cách thoát khỏi nơi này đã rồi tìm cách trả thù con nhỏ đó sau.- hấn nghĩ.

Nhưng không thể.

Hấn nhìn dáo dác xung quanh. Nhìn lên trời vẫn còn màu đen lóng lánh vì sao, nhìn không gian thì yên ắng là thường, ngấm xuống dưới đường khoảng cách mới xa vời làm sao.

Hấn sốc lắm. Bây giờ, ngày thời điểm này hấn đang được ngồi trên một chiếc xe tải chở hàng nghìn bao rác. Vậy đã đành chiếc xe còn đang di chuyển bon bon trên đường nữa.

Rủi ro thay, động cơ bay của hấn hết xăng không đúng thời điểm nên hấn không thể tự cao tự đại bay lượn trên trời như những cánh diều như Kid được. Hazzzz. Cuộc đời thật đáng buồn. Dù có là thiên tài đi nữa thì hấn cũng không dám nhảy xuống đường. Lí do đơn giản nhất là khiếp chết.

Đúng vậy đó. Gặp nó mà hấn gặp bao nhiêu chuyện rủi ro. Đường đường hấn là mỗ tên siêu trộm được rất nhiều fan hâm mộ, khiến cảnh sát phục sát đất y như Kid trong truyện Conan thế mà... chỉ gặp con nhỏ tên Nhật Hạ Ngọc Dương mà hấn gặp những cảnh đáng xấu hổ thế này. Hai lần ngã bay ra đất, một lần ôm cột, một lần trượt xuống đường như tấm ván. Đã thế hấn còn bị đánh vào đầu một cái đau điếng. Hơn thế nữa bây giờ hấn đang nằm trên một xe chở rác với hấn nghìn mùi, hàng triệu các loại chất. Mọi mùi đều đủ cả. Mặc dù đây là đất nước Việt Nam yêu dấu - quê hương thân yêu của hấn - Hà Nội đây - nơi hấn sinh ra đây, mà hấn đâu có biết mình đang ở đâu. Đường xá thì hấn mù tịt vì hấn mù tịt địa lí, hấn không có sơ đồ hay gì đó liên quan đến đường xá. hấn chỉ biết mình đang ở một nơi có rất nhiều xe cộ không có bảng hiệu đường vì nó khuất sau cái cây hấn không nhìn thấy được. Tình cảnh hấn phải vì với “ngàn cân treo sợi tóc”.

Nhật Hạ Ngọc Dương. Cái tên rõ đẹp mà mỗi khi nhắc đến đối với hấn bây giờ đúng là thảm họa đúng là bi kịch. Từ đây hấn cũng thế không bao giờ quen biết với những ai tên là Dương. Bởi tên đó có vẻ như với tên của hấn- Lãnh Hàn Phong- Sun.

Chiếc xe bon bon trên đường phố trở hấn ra ngoại thành ra một nơi vắng bóng người, một nơi với hàng ngàn bao ni lông đang chất đống ở đó. Chiếc xe bắt đầu nâng phần sau lên và đổ ụp xuống. Hấn trong tư thế giang hai tay như đón chào tự do trở về ngã xuống đống rác anh dũng. Hấn nằm trên đó một lúc lâu choáng váng với cái mùi “thơm” đặc biệt này suýt làm hấn mắc ói. hấn chạy thộc mạng ra khỏi đó. Nơi nguy hiểm còn hơn ngày tận thế của Trái đất.

hấn thở hồng hộc. Nhìn con đường này lạ quá. Hấn chưa đi bao giờ phải hỏi thăm dân ở đó. Nhưng có vẻ như bộ đồ của hấn thời trang quá đến nỗi mà người ta tưởng hấn đi đóng kịch ột đoàn diễn nổi tiếng nào nhưng bị lạc đoàn mà tới đây. Thương tình họ chỉ cho đường lên thành phố.

Một hồi lẫn lộn, tờ mờ sáng hấn mới tìm đường ra đến trung tâm thành phố. Như tìm được tự do hấn giang rộng cánh tay mà bay mà nhảy trên vỉa hè phố. Người ta nhìn vào còn tưởng hấn đang diễn vai diễn là một Kid cho phim người thật Conan. Hấn ngửa mặt lên trời finans nguyện không thàm nhìn xuống dưới chân mình gì hết, thở phào nhẹ nhõm. Vậy là đêm qua hấn không thu thập được chiến lợi phẩm gì ngược lại hấn còn gặp không biết bao nhiêu sự cố nữa. hấn vui cực kì luôn. Hấn tìm lại căn nhà yêu quý của mình dưới gầm cầu thay lại bộ quần áo học sinh còn bộ đồ đó hấn không đem ra hàng ủi giặt sợ thân phận bị phát hiện nên hấn tự giặt thôi. trai trắng mà giặt đồ chẳng cần biết có sạch hay không, thơm tho hay chẳng đối với hấn chỉ sạch bẩn là được rồi. hấn còn kì công khâu lại chỗ rách đầu gối quần cho thật khéo léo trước khi leo lên xe đạp đi tới trường.

và cuối cùng đã xong. hấn đã hoàn thành nhiệm vụ cao cả mà hấn diễn tràn trề vì mình. hấn đi học luôn. Bữa sáng của hấn hôm nay là một chiếc xúc xích bỏ đầy dinh dưỡng hấn chôm được trên đường chạy về nhà một cách sắc sảo không ai phát hiện.

Dạ dày nhận biết đã có thức ăn nên hoạt động với công suất như bình thường. Hấn lại tới trường.

Quay trở lại với nhân vật Bảo Linh cầu chúng ta, nói cách khác là White, sau khi trở về nhà bị ba mẹ quở trách vài câu nhưng thương hại cho đứa con bị bệnh tim của mình nên thôi, mặc dù trước đó hai người rất lo lắng nhưng thôi White trở về an toàn là mừng rồi. White nằm nhoài ra chiếc giường thân yêu, thở nhẹ, rồi ôm lấy con gấu bông mà nó tặng cho sinh nhật năm ngoái trong sinh nhật White một cách lén lút ngoài bữa tiệc linh đình, chính xác hơn là ở một con hẻm vắng. Món quà đó với White thực sự rất ý nghĩa bởi White biết chị mình bị cô lập từ nhỏ, bị mọi người khinh miệt như người xa lạ mặc dù là quen biết có lẽ là từ lâu. White cũng biết biết chị mình thuộc dòng máu Quý, từng là một loài quý cầu kiếp trước nhưng White không thấy ghét thấy sợ chị mình bởi công nghệ đơn giản là chị cũng có trái tim như con người không đến nỗi không có tim, mặc dù cô biết chị cô không thể rơi một giọt nước mắt dù rất muốn khóc cũng là tại lời nguyện độc ác đó. Mọi người sợ sau này chị cô khi hóa thành quỷ rồi sẽ trở nên tàn bạo hơn bao giờ hết, hơn cả ác ma, hơn cả thần chết cận kề nên họ mới làm thế thôi. White cũng biết rằng chị nó rất muốn hòa nhập với xã hội của loài người giống như cô được mọi người yêu mến thế nhưng đâu có ai cho chị cô một cơ hội để hòa đồng. Tất cả đều lạnh lùng như không hề biết Ngọc Dương không hề biết chị nó. Tuy thương chị mình nhiều nhưng vì điều kiện hoàn cảnh gia đình, ba mẹ cô ép cô không được qua lại với chị cô nên cô phải đóng kịch thể phải tỏ ra là một người cực ghét chị mình không biết trên đời có tồn tại một người chị tên Ngọc Dương. Vậy đó.

White cầm con gấu đó lên mà độc thoại:

- Chị ơi. Chị vẫn ổn chứ??? Có thật là chị ổn không. Mặc dù khuôn mặt chị không biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài nhưng em hiểu chị có lẽ đang rất buồn vì mình bị đối xử như một đứa trẻ bị nhốt về. Em biết chứ. Vết xăm hình mặt trăng đó đã hại chị cướp đi 16 năm đời người của chị, không nhận được bất kì tình cảm của ai trừ người bà nội quá cố. Có lẽ chị chán cái sự đời này lắm rồi. Chán ghét cái cuộc sống luôn bị bạn bè khinh, coi mình không có giá trị bằng một món đồ chơi, luôn bị chọc ghẹo rồi. Có muốn giúp chị bao nhiêu đi chăng nữa thì em cũng chỉ âm thầm đau cùng chị mà thôi, họ không cho em lại gần chị vì sợ chị sẽ hút máu hay làm gì đó nguy hiểm tới em. Em biết chị không muốn điều đó mà phải không??? Chị cũng muốn được ở cạnh em nhưng họ đã ngăn cản chị. Họ đúng là độc ác. Nhưng họ không có ý xấu chỉ muốn bảo vệ em mà thôi. Ai bảo em là người họ Nhật, ai bảo em là em gái chị. Nếu như không phải thì có lẽ em cũng sẽ không biết chị bị Quý gán cho lời nguyện và sẽ là nạn nhân thiết nhất của chị. Giá như điều đó là sự thật thì tốt biết bao. Chị nhỉ???

White ngồi ngắm con gấu tự cười rồi ôm nó. Từng giọt nước mắt từ khóe mi chảy ra rơi trên hai gò má hồng, rơi xuống đệm. Có lẽ lúc này White đau đớn lắm khi thấy chị mình bị bắt nạt và chị vẫn chịu đựng còn mình là em mà không làm được gì không thể bảo vệ hay cái gì đó tốt cho chị.

Giọt nước mắt đó cứ thế lăn với sự đau khổ tràn trề của một người em gái với người chị của mình. Tuy chỉ được gặp chị có một vài lần thôi nhưng mà White thấy chị không phải người xấu không phải người vô tâm tàn nhẫn, lạnh lùng mà chỉ là hoàn cảnh ép chị phải như vậy thôi, vì cái lời nguyện cay độc của Quý mà chèn White phải ra nông nỗi này. Thật đáng thương cho số phận của một người con gái mới 7 tuổi đã phải tách rời gia đình sống một cuộc sống tự lập không ai chăm sóc hết. Nghịch cảnh hoàn toàn với người em gái của mình. Không thương tâm sao được

Khóe mi White, nước mắt vẫn còn đọng lại. Nhưng đôi mắt đã khép lại và chìm sâu trong giấc ngủ im lìm không còn nghe được bất kì tiếng động gì bên ngoài nữa.

Ngày hôm sau...

Trường S.A lại giang tay đón nhận những học sinh thân yêu vào trường trong đó có cả nó. Nhìn nó có vẻ phờ phạc đi nhiều. Đôi mắt thức khuya nên hơi thâm một chút nhưng không mất đi vẻ đẹp tuyệt mỹ của nó. Nó ung dung đi mặc lời bàn tán, dị nghị. Bây giờ nó đang rất mệt mỏi và buồn ngủ. Giải quyết xong bài tập làm nào đủ nó đủ mệt rồi. Giờ nó chỉ muốn đánh một giấc ngon lành thôi nhưng không thể để mắc một lỗi naο trong quy định của nhà trường nếu không là nó cảm chắc giấy đuổi học trong tay. Ai cũng ghét nó mà kể cả thầy cô giáo. Tại sao họ không hiểu chonó, cho sự cô đơn, tủi của nó chứ.

Hôm nay White không đi học. Cô đã nhập viện ngay đêm qua sau trận khóc. Do yêu tim mà cô bị ngắt luôn nếu bà quản gia không nhắc thì có lẽ White đã chết, chết trong im lìm rồi. Phát hiện kịp thời nên cô không bị sao chỉ cần dưỡng bệnh vài ngày là khỏe. Nhưng cô vẫn còn hôn mê. Mẹ đã ở lại đó để chăm sóc cô. Còn nó biết thì cứ biết vậy đã nhưng nó có thể làm gì được cho người em gái của nó trong khi một chút tiền nó

cũng không có chỉ đủ ăn và sống qua ngày. Chẳng biết giúp gì cho người em gái được nó buồn lắm chứ. Mọi người thường trực bên White suốt làm nó không thể lên vào thăm em được lấy một lần.

Đến lớp mà như đến ngục tù. Hôm nay không biết có chuyện gì xảy đến nữa. Mọi người khinh miệt nó khiến cảm thấy mình là một kẻ ngốc ngốc đến nỗi người ta ghẹo mình mà mình không đứng lên mà bảo vệ chính mình. Nhớ lại người đàn ông vừa lạ vừa quen tối qua đã nói với nó là phải thật cứng rắn hơn nữa. 18 năm đời người sẽ giúp nó trưởng thành hơn trong cách sống và suy nghĩ. Giờ thì nó đã hiểu lời ông ấy muốn nói gì. Nó cười khẩy rồi tự nhủ bản thân :” Ông nói đúng. 16 năm qua tôi luôn bị xỉ bầm, bị ruồng bỏ nhưng tôi đều im lặng cho qua nhưng có lẽ sự cho qua đó quá giới hạn rồi nên khiến họ tưởng hiền quá sinh bất nạt hoài. Đúng từ hôm nay tôi phải cứng rắn hơn rất nhiều so với trước.”

Bước chân của nó một mạnh liệt hơn khi bước vào trường qua cái cánh cổng và bước trên sân trường. 16 năm. Đã đủ để nó ném trải những cay đắng của phận con người bị ghét bị ruồng bỏ rồi. 2 năm nữa thôi. Nó sẽ phải rời bỏ trần gian hóa thành quỷ mà thống lĩnh Quỷ. Nó cần phải yêu đời hơn nữa và phải trân trọng khoảng thời gian ngắn ngủi ấy.

Một viên đá rất cứng bật mạnh về phía nó một cách không thương tiếc. Nó né được. Lần thứ nhất lần thứ hai thì không. Lần này không phải là một mà là rất nhiều viên đá ném về phía nó. Lần này nó đỡ hết không nên nữa. Cứ như nó đang chơi trò chơi gian gian vậy. Đường chuyền khéo léo điêu luyện cứ như đã được rèn luyện kỹ lưỡng từ lâu. Ôm hàng đồng gạch trong tay nó không nói gì mà ném trả lại những người đã sử dụng trúng để xém hại nó. Dù biết người mình không thể bị thương bởi những đòn nhỏ thế này nhưng nó vẫn phải làm để cho học sinh trong trường này hiểu nó cũng có quyền được phản kháng. Đừng làm những điều ghê rợn đó nữa. Đúng vậy nó không thể khác mà cũng không chảy máu đó là điều mà nó thấy lạ và đặc biệt nhưng sự đặc biệt đó lại bị mọi người xa lánh. Chẳng ai chơi với nó ngoài đứa em gái kém mình hai tuổi. Thực sự là nó buồn lắm chứ nhưng đâu có ai để cho nó chia sẻ đâu.

Đến bàn học của mình. Nó mở to mắt ra nhìn. Bàn nó đã biến mất chỉ còn cái ghế được trát đầy mỡ và dầu ăn còn có cả keo trên thành ghế. Họ đang muốn bôi nhọ danh dự mình ư??? Có lẽ vậy. Đâu có dễ như mọi hôm. Sự quyết tâm thay đổi cần phản kháng lại nhưng điều mà họ xử sự với mình không ai có thể ngăn cản được.. Nó cũng chẳng thèm vứt cặp xuống đất nó cũng cứ ung dung vậy thôi. Từ từ ném từng cái bàn sạch sẽ xuống sân. Nếu như có người ngăn cản nó lấy tay đuổi ra và đập nát cái bàn không thương tiếc. Nó biết nó sẽ không bao giờ đau bởi một đòn nhẹ nhàng thế này. Nó là Quỷ mà. Nó cũng không sợ giáo viên khiển trách nó hay đuổi học nó. Đừng mơ mà có chuyện này.

- Hôm nay chúng ta sẽ chỉ ngồi ghế học chỉ ghế mà thôi. Mọi người vì một người, một người vì mọi người. OK???- Nó nói một cách vui vẻ không biểu hiện sự tức giận nào.

Đến thầy cô giáo nói nó cũng có nghe đâu, họ còn lập cả giấy đuổi học cho nó nữa. Nó cũng xé nát nó ra tung lên trước mặt họ mà cảnh cáo rằng đừng bao giờ dùng những trò vật vãnh này đe dọa nó, nó không sợ đâu. Nó còn lấy chân đá vào tường một cú nhẹ nhưng đối với khác là một chấn động. Bức tường nứt ra hẳn rõ vết tích rồi đổ ụp trước mặt mọi người. Bức tường thành chịu đựng của nó đã biến mất và giờ thì đến bức tường phản kháng đó. Chắc hẳn chuyện ngày hôm nay sẽ đủ là ọi người biết sợ là thế nào. Biết rằng Quỷ có sức mạnh tuyệt đến thế nào. Những giờ học hôm nay thật căng thẳng.

Nó lại trở về nhà. Ánh mắt nó đang nhìn một người rất quen thực sự là vậy. Lông mi của nó héch lên một chút rồi hạ xuống. Lại là hắn. Kẻ trộm mộng tưởng- Sun. Nó không biết tên thật của hắn nên cứ nói thế cho biết. Hắn xuất hiện trên báo cũng phải mười mấy lần rồi nhưng trong bộ trang phục của một tên trộm. Và bây giờ hắn đang mặc đồng phục nam sinh phi xe đạp trên đường đông người. Tốc độ của nó không thể sử dụng lúc trời còn ánh trời chiều thế này rất dễ bị lộ nên nó cũng chỉ biết dỗi mắt nhìn theo bước những bước chân thật dài và nhanh tránh để mất dấu.

Hắn huýt sáo véo von hát bản nhạc không lời trên đường. Hắn chợt dừng xe nên nó càng bước nhanh hơn. Đuổi kịp rồi. Nét mặt nó không một giọt mồ hôi. Còn hắn đang cố trấn tĩnh tinh thần lại. Ôm chiếc cột gần đó. Mắt hắn mở to. Miệng hắn ngậm chặt.

Không biết sao hắn đen thế. Mỗi ngày hôm qua thôi hắn đã đủ đen rồi nay lại gặp lại nó không biết còn chuyện gì nữa đây.

- Lại là cậu. Quỷ tha ma bắt tôi mà. Cậu là ma hay sao thế??? Xuất hiện như gió đi như bay không ai biết được. Có phải còn người không vậy. Hôm qua gặp cậu tôi đủ sốc rồi đó. Làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi bất ngờ như thế. Tôi bị yếu tim.

- Vậy sao. Tôi thì thấy tim cậu khỏe lắm. Đến nổi bay trên không ngã mà chưa phải vào viện nằm vì nhồi máu cơ tim.

Hắn không nói được nữa nên cười gượng tỏ ý khen nó thông minh.

Hai người cứ đứng thế hờ hững cười với nhau. Người qua đường ngang quan sát hai người họ lại tưởng Sun và nó vị hăm nặng. Ban ngày ban mặt mà lại như bị thần kinh cứ đứng cười kì kì.

Hắn lùi dần lùi dần rồi trở vào quán ăn nhanh bên đường mà hắn vừa vào đóng cửa lại, thở phào.

Đã thoát. Hắn ngồi phịch xuống đất.

Ông quản lí ở đó đang đứng trước mặt hắn với vẻ mặt hăm hăm đầy tức giận. Hai tay chống hông nhìn hắn:

- Cậu vào viên tâm thần được rồi đó. Rảnh lắm hay sao mà tới đây đóng cửa tiệm của người khác thế hả??? Nào cậu để trang trí à.

Hắn sợ đến xanh mặt ông này dữ quá mà. Hắn đứng lên cúi đầu xin lỗi. Thế nhưng đâu có dễ mà để ông tha thứ. Ông túm cổ áo hắn lắc hắn ra ngoài làm hắn ngã nhào. Còn nó vẫn hiên ngang bất khuất đứng đó, hai tay khoanh trước ngực nhìn hắn bị ngã.

- Bây giờ cô muốn gì đây. Đã lấy lại túi với dây chuyền rồi còn muốn gì nữa. Nếu muốn tặng quà tôi thì tôi không dám vì cô là người lai.- hắn đứng dậy phủi bụi rồi nói.

- Hãy đền cho tôi 50000 vì đã lấy dây chuyền của tôi. 70000 cho việc lấy túi của em gái tôi. Nếu cậu không trả tôi sẽ báo cảnh sát.

Hắn hoảng.

- Nếu không muốn mất danh dự là một tên siêu trộm thì liệu lấy. Tôi sẽ rao ọi người biết khuôn mặt thật của Sun- là học sinh cấp 3, tên Lãnh Hàn Phong, Khối 10, trường S.A. Ok??? (nó nhìn phù hiệu của hắn)

Hắn không nói gì thêm móc trong ví tiền ra đúng 120000 đưa cho nó. Đây là một điều thật đáng xấu hổ với một siêu trộm nhưng nếu để cho nó nói ra thân phận của hắn thì chắc hắn tiêu đời vào nhà đá là cái chắc.

Nó rút tiền khỏi tay hắn nhưng hắn còn lưu luyến không muốn đưa. Nó giật mạnh thì mới được.

Nó lại lặng lẽ đi còn hắn đau khổ nhìn số tiền không cánh mà bay được của mình.

- Nhật Hạ Ngọc Dương tôi sẽ trả thù cô.

4. Chương 4 : Trở Lại Và Trả Thù

- Con ranh. Về đây làm gì. Chỉ gây rắc rối thôi. Mau đi đi. Mau ra khỏi cái nhà này.

Mùng 4 tháng 9 âm lịch rồi. Đã đến ngày dỡ bà nội nó. Cũng đã gần ấy năm nó không được trở lại thăm bà, chính xác là 8 năm rồi. Mà có gặp thì cũng chỉ là lén lút. Nhưng lần này nó quyết định sẽ về nhà một cách đàng hoàng và công khai.

Nó nghe Bảo Linh nói buổi dỡ sẽ tổ chức vào tối nay nên nó đã xin quản lí cho nó nghỉ phép 1 ngày, nếu mà thích thì quản lí có thể trừ lương của nó, đằng nào thì lương cũng thấp, chỉ đủ được ba bữa ăn.

Đến giờ, nó nhìn đồng hồ vội cất sách vở và bắt đầu cuộc hành trình về nhà. Có lẽ là nó về hơi trễ trước khi bọn du côn đã kéo bày cánh ra đường đứng chờ mồi mà kiếm được vài mớ tiền. Y như rằng nó gặp bọn đầu gấu. Tụi này có 2 tên để đầu đinh, 1 tên để đầu đuôi ngựa. Còn một tên nữa có lẽ là đầu xỏ đội chiếc mũ phớt đen, một chiếc quần jeans đen, chiếc áo đỏ in lô gô gì nó không biết.

Chúng chặn đường của nó. Vội quá nó định vượt nhưng có lẽ không dễ. Không biết từ đâu mà bốn phương tám hướng chỗ nào cũng thấy người đều là du côn tiến về phía nó. Hai tay bọn chúng khoanh trước ngực tỏ vẻ tadây.

Một tên xỏ xạo khuôn mặt trắng ngần của nó. Đâu có dễ như thế đối với nó. Theo nó tụi này không nên nhường nhịn bởi nếu không chắc nó sẽ bị hấn hết tiền trước khi về nhà mà mua đồ cúng cho bà.

Mặt nó hiển nhiên đanh lại như cục đá, lạnh tanh mà đẩy cái bàn tay rắn chắc đó ra với một ánh nhìn như ngọn lửa đang bốc cháy.

- Làm ơn hãy bỏ bàn tay gớm bần này ra khỏi khuôn mặt của tôi.
- Đừng xoắn kéo ngã bây giờ.- Một tên khác khoác vai nó một cách tự nhiên.

Lần này thì không đánh không thoát được. Nhưng hiện giờ nó đang mặc váy mà. Sao mà đánh được.

Nó lóe lên một ý tưởng thật nhạy và hay. Nó không thể thoát bằng tốc độ siêu tốc của mình bởi né được vài lần chứ không né được suốt mà chúng lại biết mặt mình rồi nên phải triển khai kế hoạch B là dùng vũ lực với chúng.

Nó nhún nhẹ vai xuống hất cái tay nặng nề đó ra khỏi vai và nói với giọng như thống lĩnh của một bọn đầu gấu không có quân theo phụ tùng:

- Muốn gì đây???
- Em thông minh đấy. Bọn anh đang cần tiền gấp nên phải kiếm tiền bằng nghề này. Cho anh 200000 được không???

CHúng ta có thể thỏa thuận với nhau.

Chẳng dễ bị lừa. Nó rút trong cặp ra một cái phong bì trắng:

- Tiền đây. Cho mấy nhóc. Chị đây không can thiệp.

Một tên đầu trọc cúi xuống nhặt tiền. được đà nó đớp ột câu rõ hay:

- Mấy nhóc nom mà học hỏi. Tên này rất biết điều, cúi xuống xin lỗi đường hoàng. Cần thận không lại nhục mặt.

Nghe nó bảo mình sợ nó mà cúi đầu làm hấn ta tức vênh mặt lên, túm cổ áo nó:

- Mày muốn chết hay sao??? Đừng tưởng có mặt xinh đẹp là bắt nạt được ai thì bắt. Con ranh.
- Ôi. Hình như đây là loài chó chỉ biết sủa không biết hiểu thì phải. Không hiểu được tiếng người thì cũng phải biết sủa chứ. Còn mấy con chó khác liệu liệu mà tránh đường đừng có sủa mấy từ không phải là người.-NÓ CŨNG không ngại chửi thẳng vào mặt bọn chúng.

Lúc này bọn chúng vây lại đông hơn. Các ngón tay chạm vào nhau kêu răng rắc. Chiếc cổ khởi động cho linh hoạt. Bất chợt tên đầu xỏ mở cái phong bì ra.

Không. 1 nửa kế hoạch đã thất bại. Không sao chỉ là cái bẫy thứ hai thôi. Bên trong cái phong bì trắng đó là một tờ giấy ghi hai chữ "Đồngгу"

- Con ranh dám giỡn mặt với tụi này sao. Xử nó đi. Đừng nói nhiều.- tên đại ca ra lệnh.

Ồi. Mới lạ làm sao. Không khí căng thẳng đâu đây không có. Tiếng dạ rankhông thấy ai thốt lên. Chỉ im ắng một khoảng lặng chẳng ai thừa rằng như hấn đang độc thoại. Hấn quay lại.

What???

Nó đã biến mất rồi. Còn bọn người của hấn thì đã nằm la liệt trên mặt đường với vẻ đau điếng. Tên ôm bụng, tên ôm chân. Không tên nào dám hé răng kêu nửa lời vì sợ hấn sẽ mắng ột bài ca không quên.

Kế hoạch trả thù của hấn đã thất bại. Một cách thảm hại. Nhưng tên du cô mà hấn đã quen được trong quán ba đều là hạng đánh nhau giỏi cả. Thế mà lại thua thảm hại dưới tay một con nhóc 16 tuổi. Hấn tức lắm.

- Xử lí con nhỏ này chưa xong thì làm sao mà gọi là giỏi được.- Hấn lắc đầu nhìn mấy tên nằm la liệt.

hắn cũng thấy quái sao nó khỏe thế hạ nóc ao hắn 15 người đơn giản như không như thế chứ.

- Nhưng mà con nhỏ Ngọc DƯƠNG đó đi từ lúc nào mà không biết. Nhanh ghê y như lúc mới gặp.

- Đại ca thì không biết võ. Bọn đàn em chúng em đây không thể sánh với hạng cao thủ như nó. Đại ca định hại chết tui em hay sao vậy. Xem nữa là tui em chết dưới tay nó chẳng chơi. Lúc đó, tự nhiên nó nắm chặt tay lại, dí cổ hai đứa kia làm hai đứa đâm đầu vào nhau mà ngã. Rồi lại còn ngồi xuống mặt đường. Tui em tưởng làm sao ha hả cười nó. Thì ra rằng nó chuẩn bị thế. Quạt một phát tui em ngã động loạt 12 người. Nó còn rút hết số tiền chúng ta kiếm được trong túi em đem đi rồi.

Hắn trợn mắt lên mà ngạc nhiên: Sao??? Nó biết đánh nhau và giỏi võ chăng??? Đúng là hoàn hảo. Khó đối phó đây. Biết ngay mà gặp nó lúc nào là đen lúc ấy. Hắn ngồi ức chế mà chỉ nắm chặt tay cúi gầm xuống mà nhẩn nha.

Còn nó đã đến cửa tiệm hoa quả mua đồ về từ lâu và bây giờ đang tung tăng về nhà một cách hớn hỏ.

Qua cánh cổng nhà. Mọi ánh mắt của mọi người hình viên đạn ẩn sâu trong đôi mắt không biểu hiện trên sắc mặt từ gia nhân, quần gia và cả ba mẹ nó nữa.

Nó cũng từ từ đáp lễ, cúi chào mọi người nhưng đáp lại nó chẳng được gì chỉ được sự ghét bỏ, khinh miệt mình mà thôi. Nó cũng bước tới chào ba mẹ mình một cách cung kính.

Nó xin phép mọi người cho nó được vào thắp nén nhang cho bà. Nào ngờ ý định nhỏ nhoi đó sau 8 năm trở về lại không được như ý muốn. Một người gia nhân ra chặn trước cửa phòng không cho nó bước qua còn quát:

- Con ranh. Về đây làm gì. Chỉ gây rắc rối thôi. Mau đi đi. Mau ra khỏi cái nhà này.

Mặt nó vẫn cười một nụ cười chứa chan đầy nỗi hận nhưng nó không thể hận họ bởi nó là người duy nhất có dòng máu Quý tộc đến thời điểm này. Họ luôn nghĩ nó độc ác, sau này sẽ trở nên hung tàn, tàn bạo, mất nhân tính. Họ đối xử với nó như thế cũng là phải lẽ nhưng họ không biết đánh giá con người thật của một người có dòng máu Quý. nhưng còn 2 năm nữa thì nó mới trở nên như vậy. tại sao vậy.

Lúc này tim nó như bị xé nát. Mọi người nề trọng nó kiểu này thì nó thấy không được vui cho lắm.

Nó đành mặt lại mà nói:

- Tôi cũng là người của nhà này cũng họ Nhật. Tôi không có tên trong gia phả cũng được miễn là tôi có thể trở về bất cứ lúc nào tôi muốn. 8 năm không về thăm nhà được đã quá đủ rồi. nếu muốn thì cô nghĩ đi. 7 tuổi đã phải tự đi kiếm sống cô làm được hả. Đâu có được ăn uống đầy đủ thoải mái còn sống trong một cái xó tối tăm không biết có người hay không vừa chật vừa hẹp. Ánh sáng mặt trời còn chưa lọt được vào bên trong. Thử sống xem. Lại còn bị bạn bè xa lánh hỏi thử xem cô có sống được tốt không.

Mặc dù nó ức lắm nói thế thôi chứ nó không thể nào có nước mắt mà rơi mà khóc cho đỡ. Nói ra rồi nó cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Nhưng đâu ngờ

- Ai bảo cô kiếp trước là Quý tộc thì kiếp này vẫn thế chỉ đầu thai làm người thôi. 2 năm nữa cô sẽ trở về nguyên dạng. Đâu thể thay đổi được gì. Chắc bà sẽ không muốn nhìn thấy mặt cô đâu. Mong cô đi cho trước khi tôi kêu vệ sĩ tới..

Lúc này nó cũng không nói gì thêm không phải là hết lí mà là nó muốn vào thăm bà ngay bây giờ. Cuộc sống 8 năm rời xa gia đình đủ làm nó thấy khổ nhưng nó không thể khóc, một sự thật không thể thay đổi. nó cũng không thể chảy máu để ọi người thương cảm hay giúp đỡ nó lấy một lần. nó cũng buồn lắm chứ đâu lắm chứ nhưng chỉ biết nhẩn nha để người khác nói xía móc cho qua chuyện.

Nó bất cần đẩy mạnh cô gia nhân cản đường ấn dúi ra cửa.

Nó ung dung thắp hoa quả lên đĩa, cẩn thận thắp nén nhang cho bà, mặc cho họ đang đứng ngoài đó chửi rửa.

Nó mong, nó cầu nguyện bà sẽ phù hộ cho nó, mong bà ở thế giới bên kia trái đất được bình an và hạnh phúc.

Còn White được tin chị gái mình đã trở về cũng vui lắm nhưng chỉ giữ trong lòng. từ lâu cô muốn ôm chầm lấy chị và khoe với mọi người là mình có một người chị gái rất tài giỏi, luôn đặc biệt trong mắt mọi người. Nhưng để thỏa mãn những yêu cầu của ba mẹ nên nó phải dán lên mình lớp mặt nạ giả tạo khi đứng trước đám đông- luôn gây sự, bất hòa, dễ cáu bổi. Đâu đâu cũng có tai mắt của ba mẹ nên White phải làm thế thôi chứ ở đâu mà vắng teo người thì khi đó White sẽ gỡ bỏ cái mặt nạ giả tạo đó xuống trở lại với con người thật của mình- quý chị kinh khủng đến mức có thể ôm hôn một cách tùy tiện như mới gặp người yêu sau bao nhiêu ngày xa cách. Nhưng đâu phải thường xuyên chỉ là thỉnh thoảng thôi để thể hiện lòng kính mến của White với chị.

Mặc dù bây giờ vẫn còn hự hự ho sau khi xuất viện nhưng White vẫn sẽ ramắt chị gái, phải chào chị một cách đường hoàng. White khoác một chiếc áo bò lên chiếc váy hồng nhạt cùng đôi giày thấp nhờ người dìu bước đi. Đôi mắt đỏ đẫm của một người mới ốm dậy được cô che phủ bởi một lớp phấn mỏng, nhẹ. Mái tóc đen mượt buộc nửa trên một cách gọn gàng.

Mái tóc hun đỏ của người chị dần hiện ra trước mắt White. Chẳng thêm để ý đến cô gia nhân đáng thương. White tiến thẳng vào phòng mà chẳng để ý mình đã dẫm phải bụng của cô ta. Bước chân của White rất mạnh nên cô ta được đưa đến bệnh viện ngay. Mọi người cũng đổ xô đi theo. Không khí trong nhà lúc này không hiểu sao lại nhốn nháo, ồn ã đến vậy. Cũng mặc, chỉ duy nhất căn phòng thờ bà là yên tĩnh nhất với hai chị em. Họ đóng cửa phòng lại.

Ánh mắt hình viên đạn lúc này của White đã biến mất hẳn thay vào đó là một niềm vui tràn trề, niềm hạnh phúc dâng trào hiển hiện lên trong mắt White. Cô ôm trằm lấy nó một cách sung sướng.

- Chị của em. Có duyên quá. Lại gặp nhau lần nữa rồi. Em có mơ không đây. Mấy năm rồi chẳng được ôm chị cuồng nhiệt thế này. Chị đừng nói nhớ có ai nhìn thấy thì sao. Điều đó là không có đâu. Đây là phòng cách âm được xây dựng mà nên ta nói chuyện gì cũng không ai nghe thấy đâu. Chỉ có linh hồn bà trở về thôi. Em nhớ chị nhiều lắm đó.- Nói rồi cô ôm hôn chị thật thiết như một cặp tình nhân.

- Thôi. Thôi. Stop. Em sao rồi. Nghe nói em ngất và trở về vào sáng nay đúng không?. Cẩn thận kéo lại bị lại. tim em vốn đã yếu mà.

- Không đâu chị. Hồi xưa em còn nhớ bà nói. Những người có dòng máu quý như chị có thể chữa bệnh cho những người bị bệnh tim như em mà, nhưng chỉ là tạm thời. Với lại nếu bệnh nan y mà gặp phải người có dòng máu Quý thì có thể sống thêm một năm. hì. bà kể em nghe vậy. Chắc ba không biết điều này đâu. Bởi cái này có ghi trong một cuốn sách đã bị thất lạc lâu năm từ khi ông nội biến mất. may soa trước đó bà đã đọc hết quyển đó và ghi nhớ mồn một trong đầu. Ông nội đã truyền cho bà bí mật này, bà lại truyền cho em vì em bị bệnh tim. bây giờ em truyền cho chị để chị biết mình không vô dụng. Hồi xưa bà gần chị bởi bà biết người có hình xăm hình mặt trăng từ lúc mới chào đời đã rất hiếm rồi, lại còn là máu quý nữa. Đó là dòng máu của ông nội. Lí do mà ông biến mất không tung tích là bởi ông là người cai quản thế giới quỷ 50 năm qua. và ông đã trao quyền đó lại cho chị. Chị phải quý trọng cơ hội đó. Ông muốn duy trì dòng họ Nhật thật vững mạnh nên mới phải lấy vợ sớm khi ông mới 17 tuổi. À mà em quên. Chị có khả năng gọi hồn ma đó để hồn ma đó hiện hình. Bà từng nói thế với em. Chị là thử đi em hướng dẫn cho. Bà chỉ cho cách là chị hãy tập trung cao độ vào ảnh của bà, hãy nhìn sâu vào đôi mắt vào gọi tên thật chuẩn tên của bà. Chị có biết tên thật của bà không???

Nó ngồi ngây người này giờ mà ngẫm nghĩ những điều mà nó nói khác hoàn toàn với điều mà ba nói với nó. nhưng nghe đến hai từ nó có thể “gọi hồn” thì mắt nó sáng rực lên niềm vui sướng. Nó cũng tò mò muốn hỏi bà cuốn sách thất lạc đó.

5. Chương 5 : Gọi Hồn...

Hãy là chính con và đừng bao giờ hận ai.

Trong căn phòng yên ắng không tĩnh động. Hai con người. Một người ở chính giữa phòng đang đối diện với một tấm ảnh người đã khuất. Còn một người nữa ở bên cạnh.

Nó đang quan sát tấm ảnh người bà quá cố, nhìn sâu vào đôi mắt. Nó đã thấy ánh mắt của bà từ không có hồn bỗng nheo lại. Rồi một nụ cười nở trên môi bà. Nhưng đó là ở trên bức ảnh. Không lẽ nó đang bị ảo tưởng. Chắc không phải- nó nghĩ.

Và một cơn gió mạnh thổi vào trong phòng trong khi tất cả mọi bức tường đều không có lấy một kẽ hở để có thể để gió lùa mạnh vào như thế.

Nó ôm Bảo Linh cúi mặt xuống đất.

A! Là bà. Là bà nó. Bà nó đã về và hiển hiện trước mắt nó như một bà bụt.

Mọi ánh đèn trong phòng kể cả ánh nến cũng tắt hết. Người bà xuất hiện y như một bà bụt, một vị thần xuất hiện trước mắt hai chị em nó.

Nó sốc.

- bà ơi! Là bà thật sao???- Nó gọi.

Hình ảnh người bà của nó gập đầu còn phúc hậu cười với nó.

Nó chạy lại ôm chặt bà. Ôm chặt đến nỗi nó có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ bà. Nó thấy thoải mái hơn rất nhiều. Còn Bảo Linh chỉ ngồi đờm ngẩn hai bà cháu ôm nhau được thôi. Vì cô là người thường mà. Chỉ có thể nhìn thấy linh hồn bà thôi chứ không thể ôm hôn bà như chị cô được. Nói đơn giản hơn là cô chỉ là một người tầm thường.

Giọng nói ấm áp của người bà vang khắp căn phòng nhưng chỉ có mỗi hai chị em nó nghe được.

- Chào các cháu. Lâu lắm không được gặp nhau. Bảo Linh của bà cũng lớn tướng rồi nhỉ. Còn xinh đẹp thông minh nữa. Bà mẹ con chắc cũng phiền lòng lắm vì bệnh tật của con. Thật đáng tiếc con không thể phẫu thuật lại tim hay thay một trái tim khác được vì đề kháng của con yếu. Thật khổ cho con. À còn Ngọc Dương. Cháu vẫn ổn chứ. 10 năm. 10 năm tròn kể từ khi ta ra đi đến một xứ sở mới ta chưa một lần ta thấy con xuất hiện trong ngày giỗ của bà. Bà không biết lý do tại sao nhưng bà rất mong con tham gia cùng mọi người trong bàn tiệc của bà. Vậy mà con...

- Bà ơi. Bà không thể trách chị được đâu. Trong 8 năm qua chị ấy đã phải ra ngoài mà kiếm sống mà không được nuôi dưỡng dưới bàn tay của một người mẹ, một người cha như con đâu. Bà mẹ đã đuổi chị ra khỏi nhà ngay sau khi bà mất 2 năm. Trong ngày giỗ đầu bà mẹ đã nhốt chị dưới kho chứa gạo. Năm thứ hai thì bị bon người hầu nhốt trong phòng chứa đồ. Dù có muốn tham dự buổi lễ thì chị ấy vẫn sẽ bị đuổi đi. Nhìn cái cảnh tượng ấy con cũng thấy thương chị lắm. Nhưng mà không thể. Cuộc đời mà giống như một trò chơi với những quân cờ. Bà nhỉ.- Bảo Linh thở dài.

Người bà dần hiện hữu trước mặt nó nhăn mặt lại thương xót cho đứa cháu gái bất hạnh. Chỉ vì là người bị lỗi nguyên của Quỷ thôi mà mọi người đã đối xử với nó như một kẻ thừa trong một gia đình quyền quý. Không có tên trong họ khẩu gia đình. Đường như nó là người vô hình trong mắt mọi người. Không lẽ thuộc dòng máu Quỷ thì sẽ tàn nhẫn sao???

Bà nó vẫn điềm tĩnh vuốt ve mái tóc hun đỏ tự nhiên của nó- một màu tóc hiếm ai thấy từ khi sinh ra:

- Cháu gái ngoan của ta. Có lẽ con cũng đã chịu nhiều khổ cực, những đắng cay của số phận, nhằn nhục chịu đựng bị bắt nạt, ruồng bỏ trong gần đây năm qua từ khi thiếu vòng tay che chở của ta. Nhưng ta biết con vẫn sẽ sống tốt. Nhưng con à. Con hãy trân trọng lấy 2 năm làm con người nữa. Hãy là chính con và đừng bao giờ hận ai. Kể cả cha mẹ con. Ta biết con rất buồn khi chính cha mẹ là người ruồng bỏ mình trước. Nhưng họ không cố ý đâu con hay ghét con đâu. Chỉ vì con sinh ra đã là dòng giống của Quỷ rồi mà thôi. Có lẽ con cũng thắc mắc tại sao ta lại đối xử tốt với con đúng không???

- Dạ.- Nó gập đầu lia lịa.

bà nó bắt đầu kể tiếp:

- Chỉ là ông con cũng là loài Quỷ được thượng đế ban ột kiếp sống ở trần gian trong 20 năm. Nói chính xác hơn là cuốn sách bị thất lạc đó nói về toàn bộ những đầu mối để nói lên rằng họ Nhật là một dòng giống bị ảnh hưởng bởi lời nguyên của Quỷ truyền từ đời này sang đời khác không dứt. Ông con đã mang theo cuốn sách ấy trước khi đi. Ông không muốn con trai mình cha các con hiện giờ biết rằng ông con là một loài Quỷ. Nhưng ông đã để lại một quyển nói về Quỷ cho ba các con. Để ba con hiểu Quỷ là thế nào. Hồi đó, bà đã đọc toàn bộ cuốn sách mất tích ấy. Nó dày khoảng 4500 trang tất cả đều bằng chữ cổ ngày xưa nên rất dễ hiểu. Loài quỷ được chia làm hai loại khá rõ rệt : Một loài đặt tên là VAMPIRE- loài Quỷ hút máu người (chiếm 40%), một loài nữa là loài không hút máu người nhưng ngược lại loài này sẽ ăn thịt cả đồng bon (chiếm 40%). Một số ít chiếm tỉ lệ khá nhỏ trong thế giới quỷ là loài quỷ lương thiện

(5%), một phần đông các loài Quỷ khác (15%). Có lẽ con nghe ba kể cho con nghe về Quỷ Vương rồi đúng không??? Đó là vua các loài Quỷ để chỉ đạo điều khiển loài VAMPIRE để chúng hạn chế hút máu người, cai quản những loài quỷ khác để Quỷ hòa hợp với con người hòa hợp với những linh hồn của con người do Diêm Vương cai quản. Đáng tiếc thay vì lòng tham lam mà cụ tổ của Quỷ Vương đã nhẫn tâm gây chiến với Diêm Vương và hai bên Quỷ - người đã bị đảo lộn. Do vậy nên họ phải làm hòa với nhau và chia lại những thành phần mà mình cai quản. Phần đông thuộc về Quỷ Vương. Nhưng linh hồn bị lạc lõng, đơn côi khi sống trên trần gian và các loài Quỷ khác. Chỉ có Diêm Vương nahfn hạ ăn chơi với những linh hồn của động vật và những linh hồn người giàu có. Chung chung là vậy. Giờ thì ta sẽ nói cho con biết có kí hiệu trong lời nguyên của Quỷ. Mỗi kí hiệu của Quỷ Vương tương đương với một lời nguyên. và ngài ấy sẽ chỉ điểm người đạt yêu cầu và gán lời nguyên độc ác nhất cho người đó. Quỷ Vương đã chọn con. Con chính là người kế thừa sự nghiệp của một Quỷ Vương- người độc ác nhất có những hình phạt thích đáng cho những loài Quỷ quá giới hạn cho phép. Có ba loại lời nguyên mà Quỷ đặt ra là hình mặt trăng khuyết của con thể hiện lời nguyên độc địa nhất, rửa cho con 18 tuổi sẽ trở nên tàn nhẫn trong 1 thời gian dài rồi sẽ xuất hiện những chiếc răng nanh giống như quỷ hút máu người rồi sẽ đi hút cạn khô máu của 20 mạng người để nạp năng lượng ỉnh và cuối cùng là sẽ hóa thành một Quỷ Vương độc ác, hung tàn. Lời nguyên thứ hai là biểu tượng hình mặt trời thể hiện sức mạnh quyền uy của loài quỷ VAMPIRE hơi đối ngược một chút phải không??? Biểu tượng hình mặt trời đó gán với ông con nên ông sẽ là chủ của loài vampire dưới quyền cai quản của con sau này. Sau 1000 năm ông mới có thể hóa kiếp và sẽ thành linh hồn tu luyện ở phủ Diêm Vương để trở thành một con người thực thụ không liên quan đến Quỷ. Con với một Quỷ Vương chỉ cần 50 năm thôi. Còn một biểu tượng nữa là hình mặt trăng trong đầy vừa có hình tròn của mặt trời, màu vàng tươi của mặt trăng là một trợ thủ của Quỷ Vương trong việc giải hòa các loài quỷ khi có tranh chấp hoặc cãi nhau. Nhưng không phải Quỷ là có hại. Mặc dù con không có nước mắt không thể chảy máu như bao người khác nhưng đối lại con có tấm lòng nhân hậu, một trái tim không tàn nhẫn như ác quỷ hay của một ác ma. nên con có khả năng chữa lành bệnh cho loài người, kéo dài tuổi thọ cho những người bị bệnh khó chữa đến giai đoạn cuối. Vì vậy con hãy vui lên, cười nhiều vào. Tìm cho con một người con thực sự thương yêu để trong 2 năm ngắn ngủi con nhận được hạnh phúc sau 16 năm bị ruồng bỏ khinh miệt. Còn cả Bảo Linh nữa. hãy giúp chị con. hãy ở bên chị con nhiều hơn khi có thể. Chị có thể kéo dài mạng sống cho con đấy. Con hãy cố gắng lên để trở thành người tốt- người lương thiện Bảo Linh à. Để kiếp sau con là một người chủ. Đến giờ rồi ta phải quan lại âm gian. Thế gian đã hết chỗ cho ta ở rồi. Ta mong hai cháu sẽ là hai chị em tốt biết giúp đỡ nhau. Ta đi đây.

- Nhưng bà ơi. Cuốn sách thất lạc đó làm sao để cháu tìm lại được??? Bà ơi!

- hãy trở thành Quỷ để biết rõ bí mật động trời đó. Con sẽ hiểu ngay thôi vào một ngày không xa.

Hình hài của bà mờ dần, phai dần rồi thành làn khói trắng bị gió thổi bay đi.

Còn nó. Bịt chặt miệng lại để không bật ra tiếng hức hức. Dù có hức hức thì có ai biết rằng nó đang muốn khóc đâu. Rất muốn ở đẳng khác. White ôm chặt lấy nó vỗ về an ủi với tình cảm của em dành cho chị âm nòng.

- Em biết chị không thể khóc được nhiều khi muốn khóc trước mặt ba mẹ nhưng họ lại tưởng chị vờ vĩnh giả vờ. Lố bịch thay chẳng ai biết rằng chị không thể khóc hay nói cách khác là chị không biết khóc. Em cũng muốn được nhìn chị khóc và em muốn chị vui vẻ giống như bà nói. Chị hãy mạnh mẽ lên đừng yếu đuối như lúc này. Chị có ăn thật nhiều ớt mong mình có thể chảy một giọt nước mắt cũng được nhưng cùng lắm chị sẽ bị mất vị vài ngày thôi đứng không nào. Chị không thể chảy ra được một giọt máu nào kể từ khi sinh ra, không một giọt nước mắt kể từ khi chào đời, không một tình thương của ai đó từ thuở bé. Em hiểu hết. Chị hãy coi em như chỗ dựa của chị. Em sẽ cố gắng giúp chị để chị được hạnh phúc và vui vẻ khi bên cạnh

em.

White lặng lẽ nói và khóc theo với một người không thể khóc, khóc thẫn ra nước mắt mà khóc. Từng giọt nước mắt mặn chát cứ thế từ khóe mi White rớt xuống chạm vào mái tóc hun đỏ tự nhiên hòa vào cùng ánh nắng vàng rực trong căn phòng yên tĩnh.

hai người cứ thế ôm nhau “khóc” một trận dài.

Định thần được lại mình. White quệt sạch nước mắt. Nó cũng lau cho White. Cả hai tự nhiên bật cười với nhau như hai đứa trẻ như hạnh phúc bởi điều gì đó. Đúng vậy, White đã thấy mình đỡ bệnh hơn trước rất nhiều. Cứ như hai trái tim đã được chữa lành bởi tình thương của nhau. Rồi cả hai lại ôm nhau lần nữa để tạm biệt cuộc nói chuyện để trở lại cuộc sống như thường ngày. Một người phải đóng vai cực kì ghét chị. Còn người kia thì thờ ơ không quan tâm. Và cũng sẽ chẳng ai biết được sự thật sau lớp mặt nạ giả dối đó là một tình thương vô bờ dành cho nhau.

Còn tại một góc phố nào đó, hẳn đang lập kế hoạch để chơi xỏ hại hai chị em nó

Tôi không biết tại sao tôi lại không có nước mắt

Không biết tại sao màu đỏ của máu tôi lại không xuất hiện trước mặt tôi

Máu chỉ lưu thông trong cơ thể mà không thoát ra ngoài bằng bất kì hình thức nào.

Ai đó sẽ nói tôi đặc biệt

Nhưng đâu ai biết rằng đó là một sự đau khổ đối với một cô gái mỏng manh như tôi.

Không thể nũng nịu như bao cô gái khác

Tất cả chỉ vì tôi là Quỷ

Nhưng tôi đâu có ác giống phù thủy, đầu ranh ma như siêu quạ

Cũng không thể ví tôi như cô tâm, nàng Lọ Lem, bạch Tuyết được

Bởi tôi bị coi như vô hình trong mắt mọi người

Nụ cười của tôi chỉ giả dối.

Buồn thay cảnh đời sao lại trở trêu.

6. Chương 6 : Nhật Hạ Ngọc Dương???

- Tôi không phải Nhật Hạ Ngọc Dương.

Từ khi tìm bà ba mẹ nó về, tâm trạng nó ủ rũ hẳn. Dường như nó không thể biết mình đang nghĩ gì trong đầu nữa. Một mớ suy nghĩ xuất hiện dưới mọi thể loại. Cuốn sách thất lạc ấy có thể chứa nhiều bí mật mà nó chưa hề biết. Phải làm sao để mà biết được nơi đang cất giữ nó. Nhưng mà tại sao khi nhìn người người gia nhân nữ ấy bị va mạnh vào tường mà nó lại không chút cảm giác thương tâm tại sao vậy. Nó cũng không thốt ra được câu “Cô có sao không?” trước mặt mọi người. Vì sao lại thế. Không lẽ 8 năm qua. Nó đã vô cảm đến mức đó. Bất cần đời và không cần biết mình đã hại ai chưa sao? Nó đang suy nghĩ- một cách lẳng lặng mà chẳng ai hiểu nó đang nghĩ gì mà ánh mắt lại đáng sợ đến thế kia làm người khác phải giật mình. Mỗi bước chân của nó thật nặng nề như hòn đá đeo trên người trên con đường khô khốc. Nó cảm giác như thời gian đang dần trôi chậm lại. Và nó càng thấy chán nản hơn khi còn ở trên cõi trần này. Nó mệt mỏi lắm rồi. Nó nhìn trên bầu trời đầy sao kia mà tự hỏi lòng mình:” Liệu cuộc sống của một Quỷ Vương có tốt hơn bây giờ nhiều không?”

Cái gió se lạnh của ban đêm tạt vào mặt phũ phàng xông vào cánh mũi nó lạnh lẽo, hắt tung những ngọn tóc phát phơ trước mặt. Nó vẫn nhìn trời, nhìn và nghĩ về thế giới mà mình sắp sống mai này. Chỉ 2 năm nữa. 2 năm nữa...

Còn hắn đang phải cắn răng cắn lòng bán đi một viên ngọc quý mới kiếm được đem bán. Không phải vì hắn muốn mà là ép buộc. Hắn phải bán nó đi để còn có tiền mua thuốc cho đàn em của hắn trị thương sau đòn vachạm của nó. Mà hắn phải công nhận là sức công phá về thể lực của nó rất tốt phải xứng hạnh cao thủ. Hắn đưa viên ngọc ấy cho chủ cửa hàng mà còn lưu giữ hoàn, lưu giữ mãi không chịu buông làm ông ta phải giật mạnh khỏi tay hắn. Đã bị lấy mất ra khỏi lòng bàn tay, đôi mắt hắn còn luyến tiếc, bàn tay hắn giờ ra phía ông trong không trung níu giữ nó nhưng không được nữa rồi. Hắn đau đầu mắt nhìn theo nó bị cướp đi khỏi tay mình. Tim hắn đau như cắt. Chưa bao giờ hắn phải rơi vào hoàn cảnh này-phải đi cầm cố một viên ngọc quý giá để đủ tiền mua thuốc thang cho 16 thằng em của hắn lại còn phải bồi thường nữa. Nếu như hắn không phạm sai lầm thì có lẽ hắn không phải làm thế. Nhân danh là một Siêu trộm vậy mà bị nó đánh bại một cách dễ dàng như trở bàn tay là một nỗi nhục mà không gì nhục hơn thế.

RA khỏi tiệm hắn thở dài:

- Tiền chi tiêu thì tiết kiệm từng đồng. Kiếm lại được vốn đi đầu tư thì lại phải thức men cho 16 thằng em vô dụng. Đúng thật mình là một đấng góc. Sao lại đụng phải nó để rồi bị thất bại ê chề trong một nốt ngắn ngủi. Hết nỗi bức hơn.

Hắn xì mặt xuống đến một tiệm thuốc. Tất nhiên là hắn cũng có chiến thuật của gái siêu đẳng. Đến cửa hàng thuốc thể thôi chứ hắn ăn mặc diêm dã chứ chẳng như thường ngày. Hắn diện một chiếc áo sơ mi xanh gợi bóng bụng chiếc cúc đầu tiên trước ngực. Một chiếc quần jeans hàng hiệu mà hắn mới mới được trong mớ đồ của hàng quần áo cũ hay bị ế nên miễn phí cho hắn vài bộ đã tan ành mây khói, hắn phải tu sửa thiết kế lại thật chỉnh chu. Hắn đã phải kiểm lấy 3 cái “giẻ rách” tồi tàn ra mà thiết kế đến hết một đêm để mà ra đời một mẫu thiết kế có 1 không hai trên đời này. Vì là hắn tự khâu nên ống quần rất xộc xệch nhưng mốt. Hắn đeo một cái vòng cổ bạc có hình cây thánh giá trông cho nổi bật (đồ đi được cả). Hắn chỉnh chỉnh lại mái tóc của mình mới bước vào cửa hàng. Lúc này sẽ không ai tưởng tượng được một kẻ tiết kiệm từng khắc dù chỉ là 500 đồng như hắn lại trở nên hoang phí tiền vào nơi này. Hắn nhìn mấy cô ở quầy đầy ẩn ý còn nháy mắt tinh nghịch làm hồn họ dựng ngược cả cây.

- Mấy cô cho tôi 16 loại thuốc trị thương hiệu quả.- hắn cười nhẹ.

Mấy cô y tá dờ dẩn dờ dẩn tay đưa vào tủ đựng thuốc đầy nhưng mắt không rời khỏi hắn làm rớt hết đồ xuống. Một cô bảo:

- Công nhận anh đẹp trai thật. Tuyệt. Da không một tí vết. Liệu anh có đi dương trắng không vậy???

- Mấy cô nhanh lên đi. Tôi còn có việc. Tôi không phải sao Idol gì mà nhìn đắm đuối này giờ.

- Ai bảo tôi nhìn anh.- một cô cau có.

- thế trong tiệm này còn có chàng trai nào hoàn hảo ngoài tôi sao.

“Rầm” Cô bên quầy vác 16 hộp thuốc trị thương đặc hiệu đặt mạnh trước mặt hắn. Rồi thanh toán phí cho hắn hết tổng cộng 1600000 của hắn.

Rồi hắn vất vả khiêng đóng 16 hộp thuốc ấy về nhà. Ra đến ngoài hắn mới để ý xem cái này mấy cô kia giấu ai mà say sưa thế.

Hắn mở to hết cỡ, dụi mắt nhìn xem mình có nhìn nhầm không. Lại là cô ta- nó.

Lần này hắn như muốn tức điên lên. Đến cả khi nó giả trai mà còn điển trai hơn mình sao. Hắn không tin như thế.

Chờ nó ra đến ngoài tiệm thuốc hắn lại gần hỏi:

- Ê. Đồ không biết xấu hổ. Là con gái sao lại đi đóng giả con trai đi mua thuốc thế. Sao mà hèn quá vậy.

Người đó vẫn ngẩng người nhìn hắn như chẳng hiểu chuyện gì.

- What does it mean??? I can't understand.(Điều đó nghĩa là gì? Tôi không thể hiểu.)

-Còn giả giọng Anh nữa chứ. Đồ không biết ngại. Đã vậy chơi luôn Anh với cô.

- You're woman, aren't you?(Bạn là nữ?)

- No. No. No. I'm from England and I am not woman. You can wrong.(Không. Không. Không. Tôi đến từ nước Anh và tôi không phải là nữ. Có thể bạn nhầm người.)

- Hơ. Lại còn chối nữa cơ đấy. Rõ là tóc đỏ mà. Cả cái khuôn mặt nữa.Không lẽ mắt tôi bị lác chắc. Không có đâu cô bé giả nơ kia. Cô có biết tại cô mà tôi phải bỏ tiền ra mà mau thuốc không hả. Dừng giả nai nữa.Anh Mĩ gì ở đây. Giả nai tơ gì nữa. tài đóng kịch cũng không tồi nhĩ.Lấy gì kiểm chứng cô là NAM hả Nhật Hạ Ngọc Dương

Người đàn ông đó cũng không nói gì nhiều lắm dẫn hắn vào nhà vệ sinh rồi nói:

- Sorry anh bạn. Tôi là nam thật đó. Anh nghe giọng mà không biết sao.Nhật Hạ Ngọc Dương là ai. Tôi đâu có biết. Tôi là người nước Anh nên chỉ số một số từ của Tiếng Việt thôi. Hy vọng anh bạn hiểu cho. Mái tóc này là tóc giả. Anh không biết phân biệt sao?

- Không. Tôi không biết phân biệt được chưa??? Này mau mau đưa tiền bồi thường đây.- Hắn tỏ ý không quan tâm trước nói đó còn khoanh tay vênh cái mặt nên nữa.

- No. No. Tôi đã nói là không phải mà. Anh không tin sao??? Vậy tôi phải làm gì để anh tin đây hả anh bạn .

- Hơ. Sao tôi có thể tin được chứ. Tóc đỏ này. Khuôn mặt này. Ai mà có thể tin đây không phải là Ngọc Dương trường S.A chứ. Nói. Nói. Nói đi.-Hắn quát vào mặt người đàn ông đó.

- S.A là cái trường nào vậy???. Tôi không hiểu. S.A? Năm nay tôi 27 tuổi rồi đó. Không còn học phổ thông đâu. Tôi có chứng minh nhân dân đây này. Không tin tôi có thể cho anh xem. Thế nhưng mà tóc đỏ này là giả đấy. Tại tóc tôi nó đen quá tôi không thích nên mới đội tóc giả thôi.Đấy đây này.- Nói rồi là làm, người đàn ông đó gỡ bộ tóc giả xuống rồi cười trừ.

Hắn ngạc nhiên. Rồi cúi đầu xuống xấu hổ. vì những hành động chẳng ra làm sao của mình. Hắn gãi đầu hối lỗi. Nhưng trong đầu hắn cứ nghĩ rồi làm tóc thật sao lại thành tóc giả được chứ. Hay là cô ta biết ảo thuật. Nhưng thôi nghĩ làm gì nữa ệt óc. Hắn chào người đàn ông kì quặc đó rồi đi về nơi thuộc hắn-nơi được gọi là thiên đường đối với hắn.

Hắn huyết sáo, lạc quan yêu đời. Ngắm nhìn cửa tiệm thịt nướng vỉa hè mà mỉm cười. Chắc hắn đang vui lắm.

Còn người đàn ông đó vẫn ở đó đang nở một nụ cười ma rãnh.

- Hai ngày vất vả lặn lội đến trần gian cũng tìm được cô. Tình yêu của tôi.

Sáng hôm sau thức giấc sau một ngày làm việc nặng nhọc. Nó rời khỏi tấm nệm trải trên nền đất ngồi chồm dậy vươn vai thở dài. Cuộc sống với nó luôn mệt mỏi như thế. Sáng và chiều nó đi học. Tối muộn rồi nó không trở về nhà mà phải đi làm thêm ở hai nơi một là ở quán cà phê, hai là phụ bếp ở một quán ăn gần đó. Đến 3 giờ sáng nó mới tan ca được về nhà nằm chợp mắt có 10-20 phút là lại phải dậy ngồi làm bài vở kịp cho giờ tối trường. Không lúc nào nó được nghỉ ngơi nhiều. Chẳng ai xung quan thương nó hết đơn giản là khuôn mặt nó lúc nào cũng điềm đạm như không. Nhưng thực chất nó lại rất mệt mỏi. Tại nó không khóc được thôi chứ nếu như có cơ hội được khóc thì nó có thể khóc hết cả ngày thậm chí là cả tuần để vơi đi cái được gọi là uất ức và nặng nhọc đi.

Nó mệt mỏi mặc đồng phục khoác cặp đi ra khỏi căn hộ tối tắm lạnh lẽo của mình, ngáp dài rồi đi bộ từ đó tới trường. Quãng đường từ nơi nó ở tới trường khá xa. Nhưng nó vẫn phải đi. Đến mà còn hoàn thành bộ hồ sơ tốt nghiệp phổ thông trước khi nó rời khỏi thế gian này. Để nó có thể trở về thế giới của nó thế giới của một Quý Vương.

Bộp...

Hình như là có tiếng nước chảy ở ống nước nào ấy nó đang rơi xuống rất nhanh.

Và hắn xuất hiện ngay trước mặt nó như một cơn lốc nước. Hắn ngạo nghễ xuất hiện.

- Ha... Ha... Đây mới đúng là Nhật Hạ Ngọc Dương. Sao hả???. Muốn thách đấu không???. 2 lần rồi, cô hại tôi ngã bầm dập chân tay. Đó là một điều thật không chấp nhận được. Cho nên tôi muốn chính thức tuyên

chiến với cô. Ok???

- Tưởng gì. Một lần chào tôi bằng cách ôm cột là được rồi. Lần hai thì ngã bẹp dí trên đường khi mới gặp tôi. Còn lần này may ra hân hoan được chút. Không chào tôi bằng cách của người xưa chào chủ nhân như hai lần trước. Nhưng mà hơi bất ngờ đấy. Siêu...

Chưa kịp nói hết câu thì hân chạy lại bịt chặt miệng nó không cho nó nói tiếp.

- Đây là chỗ đông người đây cô biết không mà nói bừa bãi. Không cần phải khen tôi quá chớn thế đâu. Tôi biết mình siêu rồi cả mấy học kì liền tôi đạt thủ khoa rồi tôi biết sức của tôi giỏi đến đâu mà. Hay là có ý định thích tôi đấy hả. Tôi có nhiều người thích rồi. Không đến lượt cô thích tôi đâu.

Nó gỡ tay hân xuống rồi chê:

- Ai bảo thế??? Tôi thích cậu hồi nào. Đừng có kích dục. Tôi ghét những ai nói nhiều như cậu đấy.

- Hơ. Thì cũng vì lí do đó mà cô không có bạn chứ sao. Ờ- hân bĩu môi như con nít nhìn nó.

Hai người cứ thế cãi nhau đến khi cái họng nó không thốt ra tiếng nữa. Lúc đó họ mới dừng lại. Hân ho hụ hụ lấy lại tiếng nhưng không phát âm ra được. Nó thì im lặng theo cái bản tính vốn có do cái cuộc sống bất công này tôi luyện nên. Nhưng chưa bao giờ nó nói nhiều như thế kể từ khi nó bắt đầu quen với cuộc sống thuộc về xã hội tự do của thế giới loài người. Hân là người đầu tiên cho nó nói nhiều như thế. Nó thấy nhẹ nhõm hân.

Rồi hân bỏ đi chẳng nói lời nào chả hiểu hân nghĩ gì nữa, chỉ để lại một mẩu giấy cho nó: “Muốn đầu thì hẹn gặp nhau ở khu công viên cách trường 200m lúc 7 giờ tối. Tôi sẽ là người ra luật thi.”

Nhìn mẩu giấy nhỏ, ngắm nghía kĩ những dòng chữ nguệch ngoạc của hân mà nó thấy mắc cười. Sao chữ hân có thể xấu đến thế. May mà nó không bị cận hay viễn thị không chữ hân sẽ thành những mặt mã vô cùng rắc rối.

Nó cười trừ.

- Nếu thích thì tôi chiều.

Và một người nữa cũng vậy. Hân ta đang cười rất mãn nguyện trên một tầng lầu của một khách sạn trang trọng trên phòng VIP và đang nhìn nó. Ánh mắt đầy gian tà “Sẽ mau được giải quyết thôi mà cô bé con của ta”

7. Chương 7 : Khúc Nhạc Đạo

1. Khúc nhạc đạo

- ÔA! Bé Ngọc Dương dễ thương như cô nương 16.

Nhà hàng buổi tối thật lộng lẫy sắc màu. Những ánh đèn huyền ảo với đầy đủ các màu sắc pha trộn với nhau tạo nên một ánh sáng diệu kỳ đầy thơ mộng hòa cùng bản tấu nhạc nhẹ nhàng đầy trữ tình thật đúng là khí phách của một đại gia giàu có- thuê hết cả một nhà hàng rộng lớn. Những chiếc bàn trải thảm trắng tinh được xếp ngay ngắn bên cạnh những chiếc ghế phủ lụa mềm mại. Những lọ hoa hồng nhưng còn tươi được đặt trên mỗi bàn. Một chiếc bánh ga tô cao 10 tầng được đặt giữa trung tâm của hàng nơi ai cũng có thể nhìn thấy. Bên cạnh là 100 chiếc ly được xếp theo hình tháp và một chia sâm-phanh còn kín nắp. Không gian trong nhà hàng bỗng trở nên đầy trữ tình và lãng mạn.

Ánh đèn của buổi tối trong nhà hàng không rơi đến bóng đen đằng sau góc khuất của một nhà kho. Nó đang ngồi đó. Thay vì ra giúp mọi người dọn bàn tiệc, nó ngồi tay ôm thùng cải thảo mới chiều nhập về ngửa mặt lên phía mặt tường trắng trên trần, lưng tựa tường, đắm chìm tâm hồn vào bản nhạc ấy. Đó là bản nhạc lần đầu tiên nó được nghe- một bản nhạc mang sắc màu của sự đời, những số phận. Tuy nó có lãng mạn nhưng vẫn toát nên vẻ buồn man mác của một kẻ thất tình. Nhưng chỉ những người yêu nhạc mới cảm nhận

được sự sắc sảo trong từng nốt nhạc mà người nghệ sĩ tài ba đó đã sáng tác lên một bản nhạc bất hủ muôn đời như thế. Nghe bản nhạc mà nó nhớ là lại cuộc đời mình trong suốt 16 năm qua nó sống như thế nào. Nó mê mải trong từng khúc nhạc dạo, đếm khẽ từng nốt nhạc mới được tạo nên. Trong lòng nó lúc này như tan chảy từng khúc. Nó hay quá đến mức nó muốn nghe mãi nghe mãi nếu như không ai dừng bản nhạc đó lại.

Đối lập qua bức tường khe ánh đèn len lỏi vào, hắn cũng ngồi bệt xuống đất và cảm nhận cái thú vị khúc nhạc tạo nên. Đây những sự đời chia sẻ chân thực tạo nên trong khúc nhạc. Hắn cũng hướng đôi mắt xa xăm nhìn về một nơi tối đen và nghĩ “Liệu cuộc đời mình sau này cũng sẽ như khúc nhạc buồn này đầy đau khổ và thật thảm thương”.

Có ai bây giờ đang thắc mắc rằng vị đại gia giàu có này lại muốn nhàn tẩu bản nhạc buồn nhẹ nhàng đầy lãng mạn này không??? Và tại sao lại bao cả một nhà hàng rộng lớn như thế chưa??? Có lẽ các bạn đang thắc mắc.

Bất chợt một giọng ca của một chàng trai vẽ cất lên hòa trong bản nhạc buồn-một giọng điệu ấm áp và dễ mến.

Thoáng giật mình trước giọng hát lạ lùng xen vào bản nhạc mà nó đang thưởng thức. Nó giật mình định ra ngoài xem đó là ai mà lại cướp đi đoạn cuối của khúc nhạc. Nhưng không. Nó đã không đi. Nó giờ đây muốn ở trong bóng tối-nơi luôn dành cho nó một chút yêu thương thầm lặng. Đúng thế, nó yêu bóng tối, yêu cái màu đen huyền bí của bóng tối. Sẽ chẳng ai thấy nó đau khổ, chẳng ai thấy được khuôn mặt lúc nào cũng ủ rũ mất sự sống của nó. Nó thu gọn người vào một góc nhà kho, tay ôm chặt đầu gối, đầu gục xuống nhắm mắt và mải mê trong những suy nghĩ về những chuyện không đâu. Hắn thấy bất thường trước khúc cuối bản nhạc vội đứng bật dậy như mới tỉnh được khỏi một giấc mơ của suy tư. Hắn cười trừ:

- Cuộc đời cũng chẳng bao giờ suôn sẻ như bản nhạc buồn này.

Thở dài rồi hắn lắc mạnh đầu cho tỉnh lại não bộ sau một khoảng thời gian ngừng suy nghĩ về tiền bạc và danh vọng. “Tỉnh lại đi hồi kẻ ngungốc”

hắn bước ra khỏi khoảng trống trong phòng và quay trở lại công việc.

hắn khéo léo đưa những chiếc ly thủy tinh qua đám người dày đặc ở ngoài.

tạch

Cửa phòng nhà kho vẫn mở. Một người đàn ông tò mò bước vào một cách nhẹ nhàng và rón rén.

- Ồ. Bé Ngọc Dương dễ thương như cô nương 16.- Một chất giọng quen thuộc vang lên đập tan khoảng lặng mà không gian phòng tạo nên. Là giọng hát lúc này.

hắn từ “Ngọc Dương” thoáng xuyên qua dây thanh trong màng tai, nó giật mình thức tỉnh sau một giấc ngủ ngắn ngủi. Nó dụi mắt rồi ngược mắt lên cổ nhìn cho rõ về mặt ai kia. Một khuôn mặt đang cười mãn nguyện.

- Ai đó???- Nó dò hỏi trong lòng cũng đang rộn ràng từng hừng đầu lo sợ.

- Vị khách VIP tối nay. Tôi muốn em trở nên thật lộng lẫy trước mặt tôi.- Giọng người đàn ông ấy đầy bí ẩn đặc ý.

- Nhưng quý khách là ai??? Tại sao biết tên tôi. Và...

Chưa để nó dứt câu hắn chen ngang.

- Bộ trang phục và mái tóc này sẽ khiến em rất nổi bật. Ngọc Dương hãy ra ngoài ngay bây giờ. Em chỉ có 5 tiếng để cảm nhận được vẻ đẹp lộng lẫy của mình mà thôi. Hãy trân trọng khoảng thời gian này.

Nó nhìn người đàn ông đó cho đến khi bóng khuất hẳn sau cánh cửa. Người đó thật bí ẩn.

8. Chương 8 : Như Một Giấc Mơ Cơ Ác Mộng Ủa Về

Một người đàn ông trung niên đã tử vong lúc 7h15'

Gì đây??? Một Quỷ Vương mang tiếng là đến thăm Quỷ Vương Tương lai là mang đến một món quà thể này sao??? Một sợi dây chuyền giả!!!!

Quỷ Vương đáng kính tặng nó một sợi dây chuyền giả!!! Tin được không đây. Nó được nhận một sợi dây phun sơn màu bạc đánh lừa con mắt những người không chuyên nghề. Nó gượng cười. Món quà mà Quỷ Vương tặng đây sao??? Không ngờ Ngài bủn xỉn như vậy. Nó gượng cười mà trong lòng đau khổ khi hy vọng nhỏ nhoi len lỏi trong lòng bị dập tắt ngay sau khi nhận món quà này. Dù kẹt tiền đến đâu thì cũng không nên nhái hàng như thế này. Đẹp đấy tuyệt đấy vậy mà hóa đồ giả. Nó hít một hơi thật sâu lấy bình sinh lực và thở nhẹ nhưng dài:

- Ngài ơi!!! Ngài!!! Chuyện này là thế nào vậy ngài ơi. Không phải ngài định nói món quà này chứ. nếu phải thì cho hỏi Ngài bị kẹt tiền hay sao vậy ạ. Vậy thì ngài phải nói chứ. Hay chi tiêu vào tiệc tùng hết nhá tiền dành dụm rồi ạ. Vậy thì phải nói rõ với con chứ sao ngài lại làm như thế với con. 2 năm nữa con thể chờ Ngài vậy mà Ngài tặng con món quà này sao. Người khác nhìn vào lại bảo ngài bủn xỉn, keo kiệt đấy ạ.

Lúc ấy, Mặt ngài quỷ Vương đỏ như quả cà chua mới ló ra sau cả đám người, ánh mắt không dám nhìn nó, đối diện thẳng với ánh mắt đáng sợ như những dòng nham thạch sắp bùng nổ của nó.

- Đấy cũng là lí do ta hỏi con về cái tên Phong mây gì đấy. Hắn đã chuồn mất khi cuồn cuộn cái món quà ta bỏ ra bằng cả tấm lòng và dùng tiền không bao giờ mua được nó. Vì vậy Ngọc Dương dễ thương của ta. hãy cùng ta đi tìm hắn được không. ta thất rất bực mình về chuyện này.- Ngài đi kèm đàm nói.

- À! Con quên không nói cho ngài biết. Đấy là Sun- một tên siêu trộm gian tà với đầy mảnh khé- hiện thân gần như Đôn Ki-hô-tê mà chúng ta gặp trong tiểu thuyết của ngài Xéc-van-tét.- Nó dừng lại nhìn Quỷ Vương rồi giải thích.- Nhìn bản mặt ngây thơ như không hiểu con nói gì của ngài bây giờ con cũng đủ hiểu ngài không biế đúng không ạ. Vậy bây giờ con giới thiệu cho ngài biết sơ sơ một chút về văn học loài người.- Văn học là một thể văn được rất nhiều người ưa chuộng. Các tác phẩm do con người sáng tạo đều mang lại một ý nghĩa rất sâu sắc trong lòng người đọc. Và trong đó có một nhân vật tên là Đôn Ki-hô-tê, ông là một người mê truyện đến nỗi mê muội và chìm vào những cuộc chiến phi nghĩa và chỉ gây thiệt thòi cho bản thân. Gần gần như thế đấy ạ thưa Ngài. Con ví cái tên Phong ấy với Đôn Ki-hô-tê là bởi hắn cũng mê truyện trinh thám đến mê muội nhất là Conan. Trong bộ truyện dài tập Conan thì có nhân vật tên là Kid- là cách viết tắt của 1412 hình như thế thì phải con cũng không rõ. Đây là một siêu đạo chích chuyên đi đánh cướp những đồ vật quý giá ở mọi nơi trở lại sau 8 năm không xuất hiện trên bầu trời đêm thường vào những đêm trăng với một độ đồ trắng và lướt trên trời như cánh diều trắng luôn là mục tiêu của cảnh sát Nhật không chỉ với tài lấy đồ quý giá, hắn còn có những biệt tài như nhái giọng rất là siêu nữa. Kid còn có rất nhiều fan hâm mộ nữa. Và cái tên Phong đó cũng học nhiều chiêu trò giống giống như vậy. hắn không thiết kế thành chiếc diều được nên mới dùng động cơ bay tự chế mà phóng trên đường phố hồng cướp những vật có giá trị nhanh gió đến nỗi chẳng ai nghĩ rằng mình vừa bị cướp đồ bởi nó chỉ xảy ra trong nháy mắt. Con mới biết được cách hắn đi lướt đồ như nào cũng gần đây bởi tài năng bẩm sinh mà thượng đế đã cho con để đuổi theo hắn lấy lại sợi dây chuyền mà bà con trao lại trước khi qua đời.- Nó nói một mạch trước khuôn mặt cố đuổi theo tiến độ mà nó đang nói để hiểu nó nói những gì.

- Con nói nhanh quá ta cũng hiểu sơ sơ thôi. Nhưng vậy có nghĩa là ta vừa mới bị lừa à.

- Dạ đúng như thế- Nó ngán ngẩm lắc đầu chia buồn thay cho Quỷ Vương

Thật tội nghiệp ngài quỷ Vương mới lên được đến trần gian chưa lâu dài gì vậy mà đã bị lừa một số tiền lớn lên đến hơn 6 số không bởi một thằng nhóc mới 16 tuổi. Một sự thật thật đáng để... buồn.

- Nhưng ngài đừng lo lắng quá. Hắn ta học cùng trường với con. Ngay ở trường S.A này chứ không đâu xa. hắn cũng thuộc dạng trội trong khối 10 chúng con nên hắn không thoát được đâu. Con sẽ bắt hắn đền bù cho Ngài.

- Sao mà con chắc chắn thế.???

- Bởi con là Nhật hạ Ngọc Dương. Người có tấm lòng rộng lớn và bao la. Con cũng thấy tự hào về mình vì biết được một bí mật động trời của hắc đấng sau những thành tích đáng khen kia. Đó chính là một hình ảnh phản thân hắc ở trường - một siêu trộm Sun. Chỉ có con biết điều này mà thôi. Duy nhất chỉ có con biết và có thêm ngài nữa. - Nó đắc ý cười.

- Vậy à. Thế thì tốt quá. hắc đã lấy đi một vật đáng giá như thế làm sao mà ta dễ yên được. hay ta trả đũa hắc. Con thấy sao. ta thấy con cũng ghét hắc lắm. Đúng không???

Nó lưỡng lự một chút:

- Đúng vậy. Mới đầu con đã không ưa gì hắc bởi hắc là cái gai trong mắt con.

- ta hiểu cảm giác của con. Con không thể ghét tất cả con người được. Con người cũng có điều tốt điều xấu cả mà. Nhưng vẫn có người tốt nhưng người bà quá cố của con hay đứa em Bảo Linh của con chẳng hạn. Ở trường con chắc hay bị bắt nạt lắm nhỉ nên mới thành ra chúa ghét loài người như này. Nhưng con cũng phải hiểu họ. Họ muốn sống hơn là chết. Họ không muốn ở cạnh một Tử thần luôn thường trực bên họ - một đứa con của Quỷ. Nhiều người không phải ghét con mà là do hoàn cảnh. Một phần cũng vì mái tóc đỏ tự nhiên này nữa mà khiến con bị hiểu lầm là một đứa ăn chơi đua đòi. Hắc cũng không phải người xấu đâu. chỉ tại hắc quá nghèo và bần cùng nên mới phải làm một kẻ như thế thôi. Hắc cũng không đến nỗi đâu. Ngọc Dương à. Nhưng mà lòng con người tham lam và tham vọng vẫn có một tỉ lệ vượt quá mức quy định nó sẽ bùng phát thành hành động như hắc đấy. Và ta nhân danh một Quỷ Vương không tha thứ cho việc làm này của hắc vì hắc đã lấy của cải của ta mà không phải của người khác.

- Tóm lại là ngài muốn trả đũa đúng không??? Con sẽ giúp ngài. Bây giờ con nhờ ngài một việc không quan trọng lắm.

Ceng...ceng...ceng...boong...boong...boong

Tiếng chuông nhà thờ trong trẻo ngân nga trong đêm khuya giữa 12 giờ - khoảng khắc sang một ngày mới.

- Mãi nói chuyện với con mà ta quên mất. Mau mau lấy bút vẽ một cây thánh giá lên má mau lên bằng vật gì có thể hắc được.. Sau 12 giờ lúc này ta không được đến trần gian nữa nên ngày mai ta sẽ gặp nhau và ...

Chưa nói hết câu. Ánh sáng phía trên nên trời chiếu xuống và đưa Quỷ Vương đi. Cuộc trò chuyện còn dang dở.

Bây giờ ai nấy dường như vừa mới tỉnh mộng. Ai cũng ngáp dài ngáp ngắn hỏi nhau vừa có chuyện gì xảy ra. Còn hắc thì biến mất.

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp,...

Nó lại đến trường mà coi như chưa có chuyện gì xảy ra đêm qua. Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ. nó được gặp Quỷ Vương và nó biến thành nàng công chúa đẹp tuyệt vời giữa bao chàng trai thanh lịch.

Vút....

Bóng dáng của Sun. Vừa xuất hiện. Một mùi hương khác lạ.

nó không chần chờ đuổi theo cái linh cảm xấu đó. Nó cảm nhận được mùi máu tanh đâu đây mặn nồng thoảng vào làn không khí lạnh yên sau ngôi trường cấp 3 S.A.

Giờ đây, nó đứng chờ. Một người đàn ông bê bê máu đang nằm đó thở hổn hển. Ánh mắt cầu cứu nhìn nó.

Gió bắt đầu thổi. Tóc nó bắt đầu bay. Nó tới gần xác chết ấy cảm nhận mùi hương kì lạ ấy giật thót mình

- Là Gấu đã làm chuyện này.

Một lần nữa, án mạng lại xảy ra.

Người đàn ông trung niên đã tử vong

Lúc 7h15'

Hung thủ lại là một người. Nó từng biết và nó từng tiếp xúc. Gấu. Một nhân vật coi mạng người như rác.

9. Chương 9 : Gấu!!! Con Khát Máu Luôn Sôi Lên Trong Cơ Thể Một Con Người.

nó thần thò trước một mạng người nữa lại chết dưới tay Gấu-một con quỷ đội lốt người. nó không thể làm gì được để cứu sống được mạng người này. bởi chất độc quá nặng. Nếu chạm vào nguy cơ tử vong của nạn nhân rất cao đồng thời mình cũng sẽ bị nhiễm độc ra và chết ngay cùng nạn nhân. Nó chỉ biết đứng nhìn. Hắn ta là sát thủ nhưng không nên giết người bằng loại độc được cực nặng này. Nhìn người đàn ông chết trong đau đớn và quần quai ánh mắt như van nài nó hãy cứu giúp sinh mạng này mà tim nó hồi lên. Giờ thì làm gì được nữa, ông đã chết. Mục tiêu tiếp theo của Gấu là gì??? Phải ngăn chặn ngay điều này. Nó ngồi phịch xuống đất. Nó sốc lắm.

.....

Hai năm trước. Nó quen Gấu-một kẻ lưu manh đầu đường xó chợ. Hồi ấy nó mới học lớp 8 đủ để nhận biết đâu là điều sai trái. Gấu hồi ấy không như bây giờ. tuy lưu manh nhưng có trái tim lương thiện. Gấu thường lấy những đồ vật đáng giá của người giàu chia cho những hộ nghèo trong chợ. rồi một ngày nó cũng như bao ngày nó đi ra chợ mua thức ăn về không phải để ăn mà để giúp hắn. bất chợt nó đi qua một ngõ nhỏ, thấy Gấu đang tựa đầu vào tường. Đập vào nó hình ảnh Máu. Máu chảy trên khuôn mặt tuần tú ấy đỏ tươi. tay Gấu cầm một con dao nhọn cũng ngập tràn một màu đỏ tươi rồi. Không lẽ cậu ta vừa mới giết người. Không thể nào. Nó đã chơi với một kẻ đã giết người. Gấu niếm máu trên con dao nhọn trông thật ghê tởm. giỏ cơm mà nó làm cho Gấu rơi phịch xuống đất. Mắt nó đau đáu nhìn dòng máu chảy trên dao rớt vào khoang miệng đã chờ sẵn của Gấu. hắn có vẻ thích thú trước điều này.

Tiếng động của chiếc túi và hộp cơm rơi xuống đất làm hắn nhận ra có người tới đây. Hắn quay ra nhìn nó, cười khẩy:

- Em đã tới đó sau Ngọc Dương. Đừng ngạc nhiên như thế.
- Tại sao??? Tại sao??? Máu lại dính lên người anh.

,

- Em đừng quên anh là lưu manh. Em thực sự rất đẹp, đẹp một vẻ đẹp của một vua chúa. Anh không xứng với em. Một sự thật không thể chối bỏ khỏi thời gian. Anh đã giết người. Từng giết một mạng người-một người bạn mà anh đã rất trân trọng. và rồi máu túa ra trên cơ thể anh ấy. Không hiểu sao màu đỏ tươi của máu lại làm anh mê mẩn ham muốn được niếm thử nó như vậy. Anh đã thử niếm cái vị được gọi là tanh và ghê tởm ấy và đâm ra nghiện nó từ bao giờ.

- vì vậy mà anh giết người???

- Không. Anh không giết người mà anh chỉ muốn tìm ra được máu có sự cuốn hút gì làm anh nghiện đến vậy. Nhưng mỗi khi nhìn mái tóc đỏ của em anh lại không có cảm giác ấy. Có lẽ là điều lạ. Anh đã lợi dụng em để thoát khỏi cái cơn nghiện Máu của mình. Và giờ đây anh rất thèm khát máu-một dòng máu của một vua chúa như em.

Và rồi hắn ta nắm chặt con dao ấy tiến thẳng tới chỗ nó đang đứng. nó không chạy mà đứng sấn sàng để hắn đâm.. Hắn dùng hết lực hướng mũi dao về bụng của nó.

Tiếng đâm xé rách trong không khí. Hắn ta quỳ xuống như muốn được nhìn thấy máu chảy ra.

Nhưng không. Chỉ có chiếc áo có một lỗ lủng còn lại cơ thể nó vẫn nguyên vẹn. Nó ôm bụng nói với giọng đầy đau khổ và thất vọng:

- Anh có biết tại sao tôi chọn anh không. Bởi vì tôi nghĩ anh xứng với tôi. Bởi anh nói anh thích máu. Tôi cũng vậy rất thích được thấy con người đau khổ và thấy được dòng máu từ cơ thể họ tuột ra. Điều đó thật tuyệt vời. Tôi cũng ham muốn được nếm máu và cũng đã thử và thấy nó rất ngon và tuyệt!!! thế nhưng anh có biết rằng tôi không phải là con người. Tôi đã từng lấy dao và tự đâm mình để muốn nếm thử máu mình ngon như thế nào và kết quả là thế này đây. Như lúc này đây vết dao của anh chĩa sâu vào da thịt tôi nếu với người thường sẽ mất máu rất nhiều nhưng còn tôi nó liền lại ngay lập tức mà không một giọt máu được đưa ra ngoài. Giờ thì anh hiểu chứ. Tóc tôi không phải nhuộm màu gì đó là đen tự nhiên. bất kì loại axit mạnh nào cũng không làm thay đổi màu tóc đỏ kinh dị này. Tôi cũng ghét nó như anh vậy làm người ta không dám đến gần và giảm đi cơn khát máu trong tim. Thậm chí tôi cũng không còn một giọt nước mắt kể từ khi chào đời đến giờ. Chẳng khác nào tôi là một con quỷ. Anh biết điều đó đã man đến mức nào không??? Dù cho lúc tôi đang khóc đang rất đau như lúc này tôi cũng không thể khóc được không thể hiện được cảm xúc buồn lúc này. Thất vọng lắm chứ như không được giết người đó là phạm luật sinh tồn. Anh hiểu không???

- Vậy sao. Em cũng từng uống máu và thấy nó rất ngon đúng không??? Thỏa mãn cơn thèm khát máu anh bắt buộc phải làm thế. Xin lỗi em. Tình yêu nhỏ.

Rồi hắn vứt con dao ấy xuống đất. Nó trắng tinh như được lau chùi sạch sẽ sáng loáng. Vứt qua mặt nó, Gấu cũng đau lắm khi chia tay người yêu mình kiểu này.

Nhưng rồi mọi chuyện cũng sẽ qua và nó cũng sẽ quên Gấu thôi

.....

Lời tự động viên an ủi mỗi ngày nào mà giờ lại ủa về. Gấu đã giết người theo cách này độc đáo và man rợ. Một cơn ác mộng kinh người.

Xa xa cách nó khoảng 5 mét. Hắn đang đứng đó. Mắt hắn cũng nhắm nghiền nhìn xác chết đầy màu đỏ ấy.

- Gấu lại xuất ư. Anh ta từng nói sẽ cai chúng kinh tởm này rồi mà. Mà cô ta. Sao lại ngồi phịch xuống đó mặt trắng bệch thế kia.

hắn sững người.

- Không lẽ Cô ta là người mà anh Gấu nhắc tới.

.....

cũng hai năm trước sau khi chia tay nó ở con ngõ. gấu đã đi biệt tăm và quen được người bạn mới là hắn. hai người cùng nghề với nhau là là tên trộm đồ.

Gấu chia sẻ với hắn:

- Sau này nếu nhóc mà yêu đơn phương hay thực lòng yêu một ai đó thì hãy cố duy trì nó đừng như anh-một kẻ khờ khạo.

- Sao anh lại nói thế. Em là một đứa mồ côi nhưng cũng đủ biết giới hạn của mình. Em sẽ chẳng thích ai nếu người đó không đặc biệt. mà mẫu người của em phải là một cô gái thấp thò, đáng chuẩn người thon, yêu lại càng yêu mới được. Còn học hành thì phải luôn luôn kém em.

- Không phải lúc nào cũng giống như thế. Hồi trước anh cũng đã từng có suy nghĩ về mẫu người yêu giống như em nhưng từ khi quen cô ấy anh lại thấy khác. Mong tưởng và sự thật luôn trái ngược nhau.

-Sao??? Anh cũng từng yêu cơ á??? Hơ hơ. Chắc nó đẹp lắm. Anh kể cho em nghe đi í í i.-hắn háo hức.

- Được thôi. Cô ấy rất đẹp từ khuôn mặt đến dáng người-hoàn hảo nhưng người trong bức vẽ. Học giỏi lắm nhưng cô ấy không bao giờ được xếp thứ nhất bởi chính gia thế và thân phận của mình.

- Thân phận. Không lẽ là người ở??? và rồi cô tiểu thư nhà ấy lại rất thích anh nên cô ta tìm mưu *** hại cô ấy và không cho cô ấy ngẩng cao đầu với mọi người????

- Không. Cô ấy con đẹp hơn những tiểu thư giàu có mà anh gặp trước đây. Một trái tim rất lương thiện và luôn có chung ý nghĩ sở thích với anh. Chỉ tại mái tóc của cô ấy quá kinh dị-màu đỏ tươi rồi như đi

nhuộmngoài hàng nên hay bị người ta giễu là kẻ ăn chơi đua đòi trong khi cô ấy thực sự rất cô đơn và chẳng giàu sang gì. Cô ấy là một tiểu thư của gia đình họ Nhật nổi tiếng nhưng vì lý do đặc biệt và kinh khủng đã bị mọi người ruồng rẫy và đuổi ra khỏi nhà từ khi 7 hay 8 tuổi. Một cô bé đã tự sống độc lập trong suốt 6 năm nhưng cô ấy không căm thù ai trong nhà. Tuy buồn lắm nhưng cô ấy không thể khóc. Nhà của cô ấy thực sự quá nhỏ và hẹp chẳng khác nào ổ chuột. Anh thương cô bé ấy nhiều lắm cũng bằng tuổi em vậy mà bị người ta lạnh nhạt như thế. Dù có giỏi và thông minh thế nào cũng không thể đạt thứ nhất đơn giản họ ghét cô. Cô ấy nói đã từng lấy dao cắt mạch máu nhưng cô không chết như một phép màu. tuy thế nhưng cô ấy thật tuyệt vời. Vậy àm anh đã từ bỏ cô ấy. Cơ khát máu trong người đã khiến anh phải giết người. Và anh đã chia tay cô ấy. hy vọng cô ấy sẽ được hạnh phúc hơn. Anh sẽ cô cai cơn khát máu.

.....

hắn nhớ lại cuộc đối thoại đó rồi ngẫm ra. Ngọc Dương từng là người yêu của Gấu. Thế nhưng lý do gì mà khiến nó bị đuổi ra khỏi nhà. Tại sao nó lại không được xếp thứ nhất????? Nhưng câu hỏi cứ hiện lên trong đầu hắn. Rút cuộc là chuyện gì khiến nó phải chịu khổ nhiều như thế

10. Chương 10 : Hại Não

Cái kết cục của 2 năm trước khép lại trước mặt nó và hắn. Nó nhìn xác chết bất thần, hắn nhìn nó đến đờ người cho tận đến khi có cảnh sát tới và đưa thi thể đi. Nó vẫn ngồi đó dường như không thể bước đi nổi. Nó quá sốc.

Thế mà gió vẫn lạnh lùng thổi tạt vào da thịt nó. Cây vẫn xào xạc lá rơi. Cuộc đời con người thật lắm sóng gió.

10 phút lặng lẽ qua...

20 phút....

30 phút...

Nó chưa đến trường vẫn ngồi đó. Hắn thì đã vào lớp mà trong đầu không ngừng suy nghĩ sợi dây vô hình giữa ba con người này. Định mệnh khó có thể thay đổi.

Hắn gục đầu xuống bàn nghĩ về nó. Nghĩ về hoàn cảnh kỳ lạ mà hắn chưa bao giờ gặp. Nhà giàu đấy mà hóa ra lại cô đơn một mình ở một căn hộ bé xíu. Qua những lời kể của Gấu về nó hắn đủ hiểu trong những năm không nhận được tình yêu thương nào của đời nó là một sự khinh miệt đáng nguyên rủa. Dường như ai cũng muốn nó chết đi. Thế mà nó vẫn bền bỉ sống một cách độc lập không cần nâng đỡ khi không ai bên cạnh. và có lẽ... khoảng thời gian bên cạnh Gấu nó mới được thấy tình yêu thương mãnh liệt có thể chữa lành tâm hồn con người. Nhưng Gấu đã bỏ đi, rời xa nó. Và một cú sốc nữa về tinh thần khi nó vừa có một người bạn và rồi người đó cũng bỏ đi. Cứ như một trò đùa với tình cảm của nó. Giá như Gấu chưa từng xuất hiện thì nó cũng không đau khổ, và giá như Gấu biến mất mãi mãi đi vào dĩ vãng thì có lẽ bây giờ nó không lúng túng như vậy. Ngược lại với nó, hắn mồ côi đầy nhưng vẫn được người khác cư mang, vẫn được bạn bè đối đãi tử tế, bù đắp cho vết thương tinh thần.

- Mình sao vậy nhỉ??? Cô ta đâu có quan hệ gì với mình mà sao mình phải suy nghĩ làm gì ết cái não. Não mình đã nhỏ sao phải suy nghĩ nhiều làm gì để sụt giảm IQ, tổn chất xám.

Một thoáng suy nghĩ vẫn vương lên ra khỏi lớp trèo tường và ra lối sau trường. Nhảy phốc xuống. Ném theo cả cái cặp không có một quyển sách nào.

Hắn bước lại gần nó. Vỗ vai nó ra hiệu mình ở đằng sau:

- Ê. Tóc đỏ. Sao ngồi đây. Không lẽ ở đây còn có gì thú vị hơn cuộc sống và thời gian sao??? Hay cô thú vị với mấy bức tường vô cảm kia.

- Tại sao tôi lại sinh ra trên đời??? Trần gian này trắng đen đều đảo lộn nhưng tất cả đều vô nghĩa với một người vô dụng như tôi. Tôi không ngốc nhưng bây giờ tôi thấy mình chẳng có ý nghĩa gì khi ra đời trong xã hội loài người trong khi thế giới của tôi lại khác-một nơi chỉ mãi dành ột Nữ hoàng.

- Ê. Đừng tự kỉ nữa đi. Nước mắt đã không có cô mà cứ ngồi đây thành hòn đá cản đường trông đáng ghét lắm.

- Cản đường thì sao??? Đáng ghét thì sao??? Chính loài người cho con người tôi là thế. Cả cậu cũng vậy. Chắc cũng nghĩ tôi là con người đáng ghét.

- Đừng giả bộ ngốc nghếch nữa. Nó không hợp với cô.

- Cậu hiểu được tôi chắc.- Nó nói giọng đều đều.

- Ồ. hiểu. Hiểu rõ ở đằng khác.

- Hiểu cái gì.Nói thử đi.- Nó thách thức.

- hiểu cô có một người em gái và nó rất ghét cô. Cô bị đuổi ra khỏi nhà khi nhỏ. Cô biết một người tên Gấu.

“Gấu” lại là tên gọi đó. Nghe đến mà nó như muốn nổ tung muốn tức điên lên vì giận dữ. Quen nó rồi bỏ nó như một đồ chơi. Nó trốn mất quay lại nhìn hấn đầy cảm phẫn:

- Còn biết gì nữa.- Nó lạnh tanh nói, hai tay túm chặt cổ áo nó như tóm cổ một con gà đực mạnh bạo.

- Tôi không phải thám tử nhưng tôi biết cậu đang nghĩ gì khi cả thế giới này vứt bỏ cậu. Chỉ có một vài người biết sự tồn tại của cậu. Tôi biết hết.

- thế có biết rằng tôi không biết đau khi bị xé tay không???

- Biết chứ. Vì cô là một con ngốc.

Lúc này đây, đôi bàn tay nó không kìm chế nổi nữa ghì chặt hấn rồi vắt mạnh hấn như quăng một cái cặp sách.

Máu tóe trên gương mặt hấn vì hành động bất ngờ này của nó. Tuy mới lần học đầu tiên hấn cùng nó học một trường và cùng một lớp, nhưng hấn biết tính cách đa mặt của nó. Ở trường thì luôn cúi đầu trước người khác mặc cho họ bắt nạt, xỉa móc khi chẳng ai thương cảm cho nó. Ở nơi làm việc thì nó tỏ ra nhanh nhẹn, hoạt bát hy vọng mọi người sẽ biết tới nó nhưng thực chất là lợi dụng nó. Thế nhưng nó vẫn chấp nhận sự lợi dụng vô nghĩa đó. Và giờ đây nó lại như một con Quỷ lột xác mới sau lột người kia.

hấn cười mãi:

- Tôi tưởng cô bị đứt dây noron không biết tức giận là gì. hay là chúng ta thỏa thuận một hợp đồng được chứ.??? Nếu cô đồng ý chúng ta sẽ tiến hành.

- Hợp đồng gì??? Khi anh theo dõi tôi điều tra về tôi.

- Hợp đồng tình yêu!!!!!!!

“Hợp đồng tình yêu” Phải chăng lại là trò mới hấn tạo dựng để chọc nó. Nó suy tính hai hướng tiêu cực và tích cực.

- Lợi của tôi là gì???- Nó hỏi mà giọng đầy tức giận chưa nguôi.

- Sẽ được nếm cảm giác yêu thương ngọt ngào và ấm áp như thế nào sau 8 năm cô không được cảm nhận. Tôi sẽ cố gắng giúp cô.

- Không công??? Và đổi lại...

- Tôi sẽ chẳng được gì khi giúp cô kiểu này. Nhưng anh Gấu bảo tôi tìm cô và giúp cô hạnh phúc đó là nhiệm vụ mà anh ấy giao phó cho tôi khi cứu sống tôi. Anh ấy bây giờ đã cải tà quy chính không theo con đường đồ máu ấy nữa. Cô đừng lo lắng anh ấy sẽ xuất hiện. bởi anh ấy đã sang Mỹ và định cư luôn bên đó. có lẽ xác chết vừa rồi là một kẻ khác giả danh anh ấy để nhằm tổ giác anh Gấu hoặc vì mục đích xấu. Vì

vậy cô đừng lo gì hết và đừng nghĩ đến cảnh máu me ấy nữa. Anh ấy bảo cuộc chia tay ấy chỉ mong cô hạnh phúc mà thôi. Đừng làm tim mình đau làm gì kéo đột ngột thì khổ.

- Sao tôi có thể tin cậu.

- Bí mật của anh Gấu chỉ có hai chúng ta biết. - rồi hắn lấy bút vẽ lên tay một kí hiệu hình chữ thập và một đường cong quanh quanh thánh giá ấy.

Nó giật mình. Đó là bí mật đã được chôn giấu kĩ càng trong lòng nó. Nó sắp xếp lại các mảnh của thời gian rồi mở cái cánh cửa ngày mà Gấu tiếp lộ bí mật này cũng với một câu nói: “Đây là một mật hiệu chỉ có những người mà anh tin tưởng nhất thế gian mới nhận ra được. Nó sẽ giúp người đó rất nhiều và đem lại may mắn”

- Là nó sao. Tôi sẽ tin anh. Nhưng hãy cho tôi biết tại sao...

- À... Tại tôi nhớ anh ấy có dặn là đây là một cô gái lập dị và tóc đồng màu tự nhiên và cặp lông mày tự nhiên đó đó, một vẻ đẹp hoàn hảo chỉ có nữ thần mới có. Giống cô nên tôi nghĩ và chắc chắn nó là sự thật.

- Tài tình lắm. Tôi chấp nhận điều đó. Và hợp đồng chính thức từ bây giờ có hiệu lực.

End chương 10

11. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên

Gió vẫn thổi. Đèn đường vẫn sáng. Nó và hắn đi cùng nhau. Lãng mạn quá. Giữa bầu trời lồng gió dịu hui những ánh mây xám trên trời, hai con người lạc lõng đi cạnh nhau. Một nghịch cảnh. Nó - một con người cô lập trước một đám đông. Hắn - lạc lõng trong cách suy nghĩ và cô đơn trong đêm về như lúc này. Hai trái tim bằng giá thường không dành cho nhau mà ột mục đích.

Hắn muốn nó giữ bí mật về chuyện nó là SUN - Một siêu trộm mong nó hiểu cho cảnh ngộ của hắn mà thông cảm cho. Đổi lại hắn phải giúp nó có một chỗ trụ vững chắc trước đám đông. Nói một cách nôm na là hắn sẽ làm quản lí để lảng xê cho nó thành một siêu sao. Kiểu thế.

Đi cạnh nhau mà chẳng ai nói gì. Hắn muốn mở lời nhưng còn ngại. Nó thì chẳng muốn gì ngoài hai chữ “Bình yên”. Cứ thế hai người cùng nhau bước đi và trở về nhà. Nhưng đến ngã rẽ, hắn mở miệng:

- Chủ nhật này sẽ là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta. Nhưng trước hết cho tôi xin số điện thoại của cô.

Nó chẳng quay lại nhìn và cũng chẳng thèm để tâm đến lời hắn nói cứ lẳng lặng đi như không. Hắn tự nhiên thấy khó chịu trước cách xử sự của nó. Bụng nghĩ trong tay cầm một trăm con dao bén và nhạy phi thẳng vào nó cho nổ bực, đã mở lời rồi mà còn không nói gì, chằm chằm ăn mắt với nó, hắn nghĩ thầm: “Thật là ngớ ngẩn khi mình phải làm thế này để giờ ngược ngùng, ngại muốn chết. Ở lớp không chơi thân với cô ta mấy biết là người thế nào không khéo cô ta lại là một tay giỏi diễn xuất hơn cả diễn viên điện ảnh. Và lúc này trong đầu hắn hiện lên hình ảnh nó đang cười malãnh trong bộ trang phục của một dân chơi tay ga chuyên nghiệp ở trên một cây cầu dài ơ là dài. Hắn đứng đó lắc đầu xua đi cái hình ảnh ghê rợn đó - cái cảnh mà nó lái xe bóc cả đầu xe lên. Một cảnh tượng thái quá. Rồi hắn lại nghĩ đến hình ảnh nó mít ướt như trẻ con lên ba. Lắc đầu rồi lại nghĩ đến nó trong một hoàn cảnh khác nào là một cô bé ăn xin tội nghiệp giữa đầu đường xó chợ giờ đòi tay ra xin những đồng tiền của người qua đường, ánh mắt ngân ngấn lệ kể ra một hoàn cảnh bịa đặt để kiếm sống, nào là nó trong bộ dạng lưu manh với một toán xã hội đen đòi nợ,.....

tóm lại hắn cứ đứng đó suy nghĩ về nó một hồi lâu. Một cơn gió lạnh nửa đêm thoảng qua làm hắn thấy lạnh xỏ hai tay vào túi quần.

Hắn giật mình. Hình như có cái gì đó trong túi. Hắn móc túi bên phải ra một tờ giấy có ghi nội dung như sau “Điện thoại tôi không có đừng nên hỏi làm gì nếu cậu mà hỏi tôi thì cậu là thằng ngốc - Lúc 8h30”. Hắn đọc mãi giấy mà não muốn nổ tung ra như một ngọn lửa muốn thiêu đốt mọi thứ, hắn như bế nó ném thẳng vào cái mồi lửa to đang cháy ấy.

- Sao mà cô...

Chưa nói hết câu, hắn lại vớ được một tờ giấy nữa bên túi trái quần với lời nhắn hết sức thân thương chan chứa tình cảm của nó dành cho hắn “Hơ hơ. Đừng tưởng cái hợp đồng ngớ ngẩn tình yêu tình đương này làm tôi phải giữ bí mật cho cậu về cái vụ chôm đồ. Ha ha ha ha. À mà nói luôn cậu lên mua quần khác đi. Mặc cái quần lủng lỗ ở túi thế không sợ mất tiền à. Là bạn cùng một lớp tôi chân thành khuyên giải cậu. Ngọc Dương”

Đọc cái tin lần này hắn còn sốc hơn nữa đến nỗi muốn nhập viện cấp cứu ngay khi có thể trước khi truyền nước và vào phòng cấp cứu.

- Hơ hơ. Cô được lắm. vậy mà tôi cứ tưởng. Xem ra cô ranh ma lắm. Để xem tôi chộc cho cô quê thế nào. Chỉ là anh Gấu đã giao cho tôi trọng trách cao cả là chăm sóc cô thôi mà giờ đầu tôi tàn tạ thế này. vất vả tìm cô bao lâu vậy mà cô lỗ ló nào chơi xỏ tôi ngay sau khi biết chuyện anh Gấu.-hắn khóc thầm.

ba mươi phút sau khi trở về nhà ngã lưng xuống chiếc giường thân yêu, hắn nằm than thở về cuộc đời sóng gió của mình.

-Sao mà mình phải khổ thế này trong khi mình có hẳn một trang toàn fanhâm mộ mình trên mạng.Sao mình phải khổ sở chỉ một lời hứa. Sao phải tốn tiền vì một đứa con gái giả người. Sao mình phải ngu ngốc tốn lời nói ột sự vô nghĩa mà còn bị xỏ mũi mà không hay biết. mà sao cô ta ấy cái tờ giấy này vào túi mình bà giờ thế nhỉ. Cứ như ma theo mình vậy. Hơ hơ hay cô ta là ma.- Hắn ngồi bật dậy tự hỏi mình rồi tự mình trả lời.- hay là cô ta là linh hồn lạc lối rồi bị đá khỏi đất Diêm vương. Nhưng mà không đúng nếu là ma thì không ai nhìn thấy cô ta chứ.

12. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên (2)

Theo dòng suy nghĩ, những ảo tưởng hão huyền của hắn về nó, hắn đã chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường yêu dấu của mình từ lúc nào. Trong giấc mộng đêm nay, có lẽ hắn không được yên giấc.

Nó lúc này đang ở quán cà phê nơi mà nó thường làm việc, tay chống cằm, miệng thở dài. Ánh mắt hơi buồn khi không thấy một bóng dáng khách nào vào lúc này khiến nó chán nản. Từ cái ngày hôm đó, White cũng không xuất hiện nữa. Có lẽ là bị giam lỏng ở nhà rồi. Chắc bệnh tim tái phát và đang phải truyền nước trong bệnh viện. Nó nhìn điện thoại trên quầy chán nản. Lâu rồi nó không nhận được những lời quấy rối từ White-một cô em lấm trờ trên chị gái. Điện thoại ở quán từ khi vắng bóng White đến nay chẳng một tiếng rung như đã cắt liên lạc từ lâu. Nào nó trống rỗng, mắt dáo dác nhìn xung quanh quán vắng bóng người không gian yên tĩnh khác hẳn giữa những dòng người tập nập bên ngoài lớp kính kia. Nó đưa mắt nhìn ra ngoài, ngắm những bóng đèn đường rọi sáng, những cơn gió nhẹ thổi làm bay bay tóc người qua đường. Chợt nó nhớ ra một người, đập bàn cái mạnh kêu lên vui sướng:

- A. Có chỗ giải khuây rồi.

Nó cười tươi rói nhìn đồng hồ treo tường. Vừa đúng 12 giờ. Nó hít một hơi thật là sâu, thổi “phù” mạnh lấy hai tay giơ lên trời chính xác là trần nhà mở rộng sang hai bên, đầu ngẩng cao, từ từ hai bàn tay nó chạm vào nhau nhẹ nhàng hạ xuống đến ngang ngực. Nó nắm chặt tay lại, miếng nuốt nhẹ một nhúm không khí:

- Quý Vương. Ngài ở đâu lúc này??? Ngài mau hiện hình Ngọc Dương có truyện có chuyện cần gấp.

Sau câu nói ấy, miệng nó lẩm bẩm một cậu nói gì đó rồi “á” như bà đồng bị nhập hồn. Ai mà vào quán lúc này chắc giật mình đến xanh mặt với bộ dạng của nó mất.

1s

2s

3s...

Một người đàn ông râu kẽm bước vào với đầy sát khí cùng dự bí ẩn kì diệu. Đầu đội một chiếc mũ đen che một nửa mái tóc trông thật ngẫu bước lại gần chỗ nó, ngồi trên chiếc ghế xoa một cách tự nhiên mà chưa có lời chào quý khách mà nó thốt ra.

Hơi ngạc nhiên chút nhưng nó nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi cười mà trong lòng suy nghĩ” đây là quỷ Vương hay là ông mafia nào ghé thăm quán. Nếu là mafia chắc con chết mất thôi. Đang đầu mình làm mất lòng hần rồi hần lại kéo cả bè lũ đến đập phá quán thì chắc con sẽ chết chứ chẳng chơi. Nào là đuổi việc và bị ông chủ bà chủ mắng “Tại sao lại làm mất lòng khách hàng hả??? Tôi đã dặn cô một trăm trăm trăm triệu triệu triệu triệu lần rằng là khách hàng là thượng đế rồi mà cô không nghe hả??? Tại cô để trang trí hả mà không nghe tôi nói j. Lần này là lần cuối cùng quá giới hạn của tôi rồi. Mau mau cuốn gói OUT OUT ngay ra khỏi đây.” Nghĩ đến đây mà con sợ quá. Lỡ nó xảy ra thật thì còn chết chứ sống được. Ông chủ mà la, bà chủ mà quát thì chỉ có nước độn thổ.” Nó bặm môi nhắm tịt mắt nghĩ đến cảnh tượng mình bị đuổi mất việc làm và phải tha hồ đi tìm một công nghiệp mới. Nó ở tuổi 16 rất khó mà kiếm được việc tốt như chỗ này.

Người đàn ông mũ đen đỏ khê gõ mặt quầy:

- Cô nhóc lấy tôi một chai rượu vang EXZNT(e-ích-zét-en-nờ-tê) được không???

Nó ớ người ra. Làm gì có cái loại rượu nào mà tên nó lạ thế. Đang phân vân, trong lòng hồi hộp sợ hãi thì “bụp”.

Một con chim từ trong chiếc mũ của người đàn ông đó bay ra đậu trên vai nó. Một trò ảo thuật!!!

Nó gượng gạo cười định từ chối phục vụ loại rượu đó thì ông ta lê tiếng với giọng đầy thần bí:

- Tiểu thư nhà giàu mà phải làm việc ở một nơi thế này thảo nào tầm hiểu biết hạn hẹp thế.

13. Chương 11 : Hoa Gió Ngày Đầu Tiên (3)

Và nó vẫn ung dung đường đường chính chính lặng lẽ bước vào nhà kho và lấy loại mà vị khách lạ yêu cầu.

“Không có loại rượu ấy thì ta sẽ chế ra loại rượu ấy” Nó cười mỉm rồi thè lưỡi nhìn rất chi là cute, ma rãnh lon ton chạy đi tìm một tờ giấy trắng tinh còn thơm tho, mới nguyên. Dùng một cây bút dạ ngòi to nét đậm từ từ nắn nót viết dòng chữ loại rượu mà ông ý yêu cầu. Nó cũng lịch sự đặt chai rượu ‘giả’ ấy lên khay kèm theo một chiếc ly thủy tinh trong suốt mang ra cho khách hàng. Vị THƯỢNG Đế này có vẻ như không được bình thường. Nó vừa mới mang rượu ra đến nơi thì người khách lạ đã lập tức chạy ngay vào nhà vệ sinh tay bịt chặt miệng, mắt tròn to rồi chạy. Như sợ điều gì đó. Lập tức nó quan sát lại mình xem có chỗ nào bị xộc xệch hay gì đó phản cảm khách hàng không rồi nhìn kĩ chai rượu được nó pha một cách tỉ mỉ.

Nói về rượu thì nó am hiểu lắm từ cách pha đến cách uống. Để là ra một loại rượu tự chế này độc quyền và không đụng hàng với các nhãn hàng sản xuất rượu khác nó đã phải kì công sử dụng 4 loại rượu ‘ngon’ để sử dụng. Nó dùng rượu từ gạo nếp pha thêm 2mg muối. Đổ vào hỗn hợp đó chút tinh dầu bưởi và một ít nước trái cây nho và còn đổ vào đấy một chút sữa. Thấy màu này chưa ưng ý nó pha thêm nước dừa vào khuấy đều nên và cuối cùng là sản phẩm được đóng trong chai bia Nada đã qua sử dụng nhưng được rửa kĩ, lột hết nhãn mác đi rồi. Nó từ từ đưa mũi về miệng chai ngửi thấy mùi thơm phức nó rất hài lòng. Nó tự tin mang lên chiêu đãi khách hàng khó tính và kết quả thành ra thế này. Mùi hương của hoa bưởi bay lên tỏa hương thơm ngát quyện vào không khí kèm theo mùi nước trái cây nho ép và cái mùi đặc trưng của nước dừa tạo ra một cái mùi thật khó ngửi như mùi của axit. Thế mà sao nó cũng ngửi được cái mùi này.

15 phút sau,

Vị khách ấy mới ra khỏi nhà tắm. Bước đi loạng choạng như người say mà kì thực là chưa say. tay bịt chặt lấy mũi và mồm.

Ông dùng nước chanh viết lên tường:“Làm ơn cất ngay loại rượu kì dị đó đi. Ta không chịu được cái mùi nồng nặc axit của nó”.

Nó vui mừng hát ca quăng ngay chai rượu vào thùng rác mà không thương tiếc cho cái chai thủy tinh vừa bị vỡ mụn bởi sức tay của nó. Không những thế nó còn vui vẻ lấy nước xịt phòng xịt quanh quán át đi cái mùi kì dị ấy.

Mắt ông khách trở ra ngạc nhiên. Lúc này đây cái mũ đen đã đi đâu mất lộ ra cái đầu chọc lốc không một sợi tóc của ông. Thì ra ông không có tóc.

- A. A. A. A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Âm lượng từ cái loa phóng thanh của nó đã quá 75 đề-xi-ben tức là quá chuẩn mực chống nhiễm tiếng ồn.

Ông khách lúc này mới trơ ra lấy tay sờ sờ lên cái đầu chọc như ông sư của mình rồi bối rối xoa xoa đầu.

“Thôi xong, đã bị phát hiện.”

Rồi từ đâu đó, một làn khói trắng bốc lên từ sàn quán rồi người đàn ông lạ biến mất và xuất hiện trước mặt nó hình ảnh là một người cực kì cực kì quen thuộc còn xuất hiện một hình bóng nho nhỏ đằng sau con người quen thuộc ấy.

Lần này nó còn hoảng hốt hơn. Nó run run lập cập giơ bàn tay chỉ vào hình bóng đằng sau ấy:

- NGÀI định dọa ma con đây ư??? Đây là ban ngày mà. Con có mơ không. Ngài có hai linh cơ á??? Con sợ ma lắm. làm ơn hãy cất cái linh hồn còn lại vào trong cái thể xác linh hồn to trình ình kia.

- CON đừng nói với vắn. Ma đâu mà ma. Đây là linh hồn người đã khuất. mà.

- Thế người đã mất thì linh hồn đã lên thiên đàng còn thể xác thì đã chôn vùi trong lớp đất ngoài nghĩa địa rồi. Mà linh hồn không siêu thoát mới vất vưởng trên trần gian. Tức là họ phải thù ghét ai đó lắm và muốn báo thù. Mà muốn báo thù thì phải làm ma. Làm ma thì chỉ để dọa người chứ còn ai nữa. Nhưng con nói trước là từ trước đến nay con chưa bao giờ bắt nạt ai cả mà chỉ bị người ta bắt nạt thôi.

Nó cứ thế nói làm mấy lần QUỶ VƯƠNG định nói đành im bặt đi nghe nó nói làm NGÀI chẳng kịp đường giải thích. Bó tay @ chấm nó luôn.

-Stop. CON không phải nói nhiều thế đâu. Ta biết ta biết mà. Chỉ là ta muốn giới thiệu với con. Đây là anh trai của con và...

- á!! Con cũng có anh trai á.- Nó chen miệng vào.

- CON để im ta nói hết câu đã làm gì mà lớn tiếng nói nãy giờ cũng phải để ta nói chứ.-QUỶ VƯƠNG phát cáu lên. Từ từ hạ hỏa, NGÀI nói tiếp:

- Đây là anh trai họ hàng xa của chú con ông cậu họ nhà ông bác của bố cháu đến đây để giúp cháu tìm GẤU. Cái người đã làm cục vàng của ta phải khóc mà kì thực là nó chẳng thể nào khóc được.

- Sao phải tìm chứ. SUN bảo ảnh ấy đi ra nước ngoài rồi và đang thực tập gì gì đó cơ mà. Sao anh trai họ hàng xa gì gì tìm ra được???

- thế ta mới nói. CON có tìm được anh Gấu không??? Không chứ gì. Vậy mới cần tới giúp đỡ.

- Nhưng sao phải tìm ạ??? Bây giờ anh ấy đi đâu thì kệ ảnh ấy chứ.

- Có đấy con ạ. Đó là thiên sứ ÁC Quỷ được phái tới trần gian này để giám sát con xem con có bị sao sao sao sao không đấy. mà kiếp trước ông giời không biết mà nhầm Thượng đế đã cho con vận gì mà lại làm em gái của hắn ta đến kiếp này chưa dứt. Thế nên con phải tìm bằng được hắn phòng khi con bị sắc thái hóa thì còn...

- Sắc thái hóa là thế nào hả NGÀI???-Nó thắc mắc hỏi.

- Xời. ta cũng không nắm chắc khái niệm. Cho nên con tự tìm hiểu đừng hỏi ta mà nên hỏi anh trai họ hàng xa của ừm... thì biết. Anh ta từng du học nước ngoài 7 năm nhưng vì thiếu vận may nên đã chết trước tuổi. À nhầm. Sau tuổi. Mà nhầm lúc 27 tuổi đã ra đi thanh thản do bị bệnh thiếu máu. Biết tin người em của chú, cháu ông cậu của chú ruột con tức là con sẽ là QUỶ VƯƠNG TƯỚNG LAI cho nên đã theo ta tới đây cốt muốn giúp con ý mà.

Nó gật đầu hiểu ý ngây thơ thản nhiên như trên mây. Nó cười cười nói nói tít cả mắt đi rồi chợt nhận ra:

- Thôi chết rồi mãi ngồi chơi mà quên đi cái nhiệm vụ quan trọng. MÀ anh tên là gì ấy nhỉ em còn biết nói mà xưng...
- Cứ gọi anh là K. Anh thích socola thích uống cả cô ca rất thích kẹo bạc hà và cực kì ghét ăn cà. Dưới âm người ta tính anh 23 tuổi. Thường bảo anh là chuối bởi ảnh rất yếu đuối khi đứng trước người khác. Và còn nữa...
- Thôi thôi. Nói thế đủ em hiểu thông tin về người anh họ hàng xa jkk rồi. Tức là cứ gọi anh là K và nếu muốn mua gì cho anh thì phải nhất thiết là socola và đừng mua kẹo bạc hà. CỜn nữa đồ uống mà anh muốn lúc khác là cô ca chứ không phải là ca cao. Không được bảo anh là chuối dù anh hơi yếu đuối. OK OK. Em hiểu rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-cua-quy>